

Çetmiⁱⁿ

SESİ
GÖZÜ
KULAĞI
NABZI

Eylül - Ekim- Kasım - Aralık 2021 | SAYI 86

İhsan (1902 - 1995) Yazıcı

ÖZEL ANTALYA ASLAN SÜRÜCÜ KURSU

Kaliteli ve
Simulatörlü
Eğitim Merkezi

A1-A2 Sürücü Belgeleri
B Sınıfı Sürücü Belgeleri
C Sınıfı Sürücü Belgeleri
H Sınıfı Sürücü Belgeleri

Çevreyolu Düdenbaşı Mah. Gazi Bulvarı 2300 Sk. No: 13 Köse Mehmet Apt. K:2 D: 3-4 ANTALYA

Tel: 0242 338 38 06

Gsm: 0535 213 13 69

Yıl: 23 | Sayı: 86
Eylül-Ekim-Kasım-Aralık 2021

DÖRT AYLIK YEREL SÜRELİ YAYIN

Çetmililer Eğitim Kalkınma ve
Yardımlaşma Vakfı Adına Sahibi
ve Yazı İşleri Müdürü
MEHMET BALCI

Genel Yayın Yönetimi
Kerim BOZDAĞ

YAYIN KURULU
Dr. Ali ÖZEL
Şükrü KARACA
Nurettin ÖZEL
Niğmetullah UÇAR
Şeref ÇİLEK
Hasan Ali POLAT

TEMSİLCİLER

Çetmi | Memiş BOZ
Anamur | Orhan CENGİZ
Karaman | M. Akif AKKOCA
Antalya | Yakup YAZICI
İzmir | Ali TOPKARA
İstanbul | Mustafa GÜÇLÜ
Bursa | Selçuk DERE
Fransa | Hüseyin SOLMAZ
88 Fransa | Ahmet SEMERCİ

YAZI VE FOTOĞRAFLARINIZ İÇİN İRTİBAT

Kerim BOZDAĞ - 0539 232 04 42
e-postakerim.bozdag@gmail.com
yeter1ajans@hotmail.com

ZEKAT HESABI
IBAN: Vakıf Katılım Aziziye Şubesi
TR37 0021 0000 0002 1951 7000 02
BAĞIŞ HESABI
TR64 0021 0000 0002 1951 7000 01

ADRES
Karaman Cd. Mesnevi Konutları No:
88/106 (Akyurt Market Üzeri) Meram -
KONYA
cetmililer_vakfi@hotmail.comkonya.
cetmililer.vakfi@gmail.com
Tel: 0332. 351 26 67

TASARIM / BASKI
ÇİMKE YAYINLARI BASKI TESİSLERİ
F. Çakmak Mahallesi Yeni Matbaacılar
Sitesi 10453. Sk. No: 25 Karatay |
KONYA
Tel: 0332 342 52 82
KTB Sertifika No: 44399

B. T.: Ocak 2022

Biz Dünyadan Gider Olduk / Kerim Bozdağ	2
Affetmek Bağışlamak / Mehmet Balcı	3
İhsan Yazıcı Hoca Efendi / Şükrü Karaca	5
İhsan Yazıcı 1902-1995 / Şükrü Karaca	6
İhsan Yazıcı Kimdir? / Şeref Çilek	10
İhsan Hocamız / Niğmetullah Uçar	11
Tandır Çukuru / Veysel Boz	14
Vatansız Adam / Nurettin Özel	15
Ahir Alemdede Hayat / Halis YAZICI	18
Azim Aslan Hocaya Rahmetle / Kerim Bozdağ	22
Eridi Dağların Karı / Kerim Bozdağ	26
Dünya Yanıyor! / Halis YAZICI	28
Kar / Ahmet Muhip Dıranas	31
Çetmi Tarımsal Kalkınma Kooperatifi / Memiş Boz	30
Çocuk Ve Ağaç	33
Rüyamdaki Köyüm: Çetmi / Dr. Ali Özel	34
Geçmiş Zaman...	39
Çocuk / Necip Fazıl Kısakürek	40
Karınca'nın Fetvası / Ayşe Yılmaz	41
Son Arzuhal	44
İncinmesin / Abdurrahim Karakoç	45

Selam ile...

Kerim BOZDAĞ

BİZ DÜNYADAN GİDER OLDUK

Yunus Emre | (13 - 14 . yy.)

*Biz dünyadan gider olduk
Kalanlara selâm olsun
Bizim için hayır dua
Kılanlara selâm olsun*

*Tenim ortaya açıla
Yakasız gömlek biçile
Bizi bir âsan vechile
Yuyanlara selâm olsun*

*Eceli gelenler gider
Hepsi gelmez yola gider
Bizim halimizden haber
Soranlara selâm olsun*

*Ecel büke belimizi
Söyletmiye dilimizi
Hasta iken halimizi
Soranlara selâm olsun*

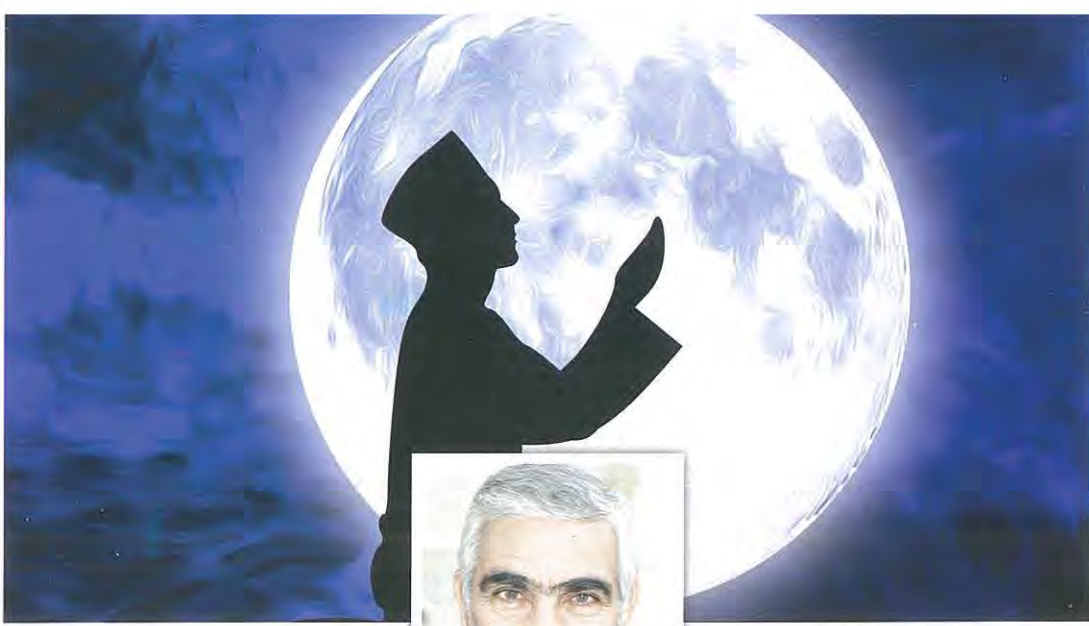
*Sela verin kastımıza
Gider olduk dostumuza
Namaz için üstümüze
Duranlara selâm olsun*

*Derviş Yunus söyler söziün
Yaş doludur iki gözün
Bilmiyen ne bilsin bizi
Bilenlere selâm olsun.*

Yeni sayımız ile yine sizle-
rin huzurundayız.

Dergimiz Ocak-Şubat 1998 yılında yayın hayatına atıldı. 20. sayıya kadar iki, yirminci sayıdan sonra üç ay, daha sonra 4 ayda bir, şimdi ise altı ayda bir yayımlanıyor. Böylece 86. sayıya ulaştık. Gün geçtikçe dergiye olan ilginin azaldığını müşahade ediyoruz. Sanal haberleşme kanal-

larının ağına takılan herkes bir bakıma bu yalan dünyanın esiri durumuna geldi. İnsanlar arasındaki iletişim koptu. Aynı evde yaşayan fertler farklı frekanslarda yayın yapan teknolojik aletlerin bağımlısı oldu. Facebook, twitter, Instagram, WhatsApp, Tiktok, gibi kanallar insanlığın zihin dünyasını (doğru/yanlış farketmez) işgal etti.

Mehmet BALCI

AFFETMEK BAĞIŞLAMAK

Affetmek, asil bir davranış, ahlâkî bir erdem, ilahî bir şarttır. Affedilmek için affetmeliyiz. Bir kimseye karşı kötülük yapanın haksızlığa uğrayan tarafından affedilmesi, ahlakçılar tarafından bu davranışın bir fazilet olduğu beyan edilmiştir. Kişi bazen öyle dengesiz ve seviyesiz bir harekette bulunur ki, karşı tarafta öfke, güvensizlik duygularına sebep olur. Böyle olumsuz bir davranış iki tarafın birbirine düşman olmasına ve iki tarafın da uzun yıllar acı çekmesine sebep olur. Bu durum karşısında olan iki taraf birbirinden uzaklaşır, bazen ölünceye kadar devam eder. Taraflar böyle olumsuz bir olayla karşılaşınca, barışmak ve arayı bulmak yerine her iki taraf da kendisinin haklı olduğu hususunu dile getirerek, yalan yanlış bunu ispatlamaya çalışarak, ilişkiden ve samimiyetten daha önemli olmaya başlar ve karşı tarafı lekeleme yarışına girer ve haklılığını ortaya çıkarmak için abartılı savunmalar üretir.

Birçoğumuzun hayatında buna benzer hayal kırıklıkları, üzüntüler, öfkeler ve acılar vardır. Böyle

durumlarla karşılaşınca, affetmeyi seçmek, öfke, acı, nefret ve kızgınlık gibi negatif enerji veren duygulardan kurtulmamıza ve güzel duygularla bezenmemize sebep olur.

Affetmek bazen dünyanın en zor şeyi olabilir. Ama, biraz gayret sarfedersek intikam duygusundan vazgeçerek bağışlayabilirsek, bu durumun bizi iyileştirip, özgürleştireceğini göreceğiz.

Affeden affedilir Rabbimiz bir ayette: **“Onlar bollukta ve darlıkta Allah yolunda harcayanlar, öfkelerini yenenler, insanları affedenlerdir. Allah, iyilik edenleri sever.”** Ali İmran 134 buyurmuştur.

Ukba (R.A.) rivayetine göre Peygamberimiz (S.A.V.) **“Ey Ukbe dikkat et, sana dünya ve ahiret ehlinin en üstün ahlakından haber vereyim: “Gelmeyene gitmen, vermeyene vernen ve sana kötülük edenı affetmendir.”** buyurdu.

Kardeşlerinin hatalarını affedenlere Allah. c.c. tarifsiz güzellikte ikramlarda bulunacağı bazı rivayetlerden anlaşılmaktadır.

Hiz. Aife validemiz (R.A.) *“Resulallah Salla-hu Aleyhivesellem hiçbir zaman nefsi için intikam alma yoluna gitmemiştir. Sadece Allah'ın hudutlarına tecavüz edenleri cezalandırmıştır.”* buyurmuştur.

Tarihî bir gerçek de Mekke'nin fethi gününde de, güç eline olmasına rağmen kendine hertürlü işkenceyi reva görenleri affetmiştir Peygamberimiz. (S.A.V.)

Suçluyu cezalandırmak normal bir davranıştır. Fedakârlık yaparak onu affetmekse büyük erdemdir.

Ebu Kabse (R.A) rivayete göre Peygamber efendimiz (S.A.V) şöyle buyurdu: *“Nefsim kudret elinde olan Allah'a üç şeyin doğruluğu hususunda yemin ederim.*

1 – Sadaka olarak verdiğiniz şey mahi eksiltmez, sadaka verin.

2 – Uğradığı haksızlığı Allah rızası için bağışlayan bir kimsenin de kıyamet günü Allah C.C. katında izzet ve şerefi çoğalır.

3 – Bir kul dilenme kapısını açtı mı? Allah da o zavallıya fakirlik kapısını açar.” (Tirmizi)

Bir ayette de Rabbimiz, *“İçinizden iyilik ve varlık sahibi olanlar yakınlarına, düşkünlere, Allah yolunda hicret edenlere, onların hatalarından dolayı yardımda bulunmamaya yemin etmesinler. Yapabildikleri yardımlardan bir eksiltme yapmasınlar, onların kusurlarını affedip bağışlasınlar. Aldırış etmesinler. Dikkat edin, Allah'ın sizi bağışlamasını sevip arzu etmez misiniz? Gerçekten Allah (c.c.) çok bağışlayan, çok merhamet edendir.”* (Nur 22) buyurmuştur.

Bir ayetin nuzul sebebiyle şu olay anlatılır. Hiz. Ebubekir (R.A.) akrabalarından Nistah b. Üsase isminde bir sahabi vardı ve çok fakirdi. Hiz. Ebubekir kendisini devamlı kollar ve yardımda bulunurdu. İfk olayı olarak bilinen ve Hiz. Aife validemize iftirada bulunanlar içerisinde Mistah'ın da adı vardı. Hiz. Aife (R.A.) validemizin temiz olduğuna dair nur suresi 11-20. Ayetleri gelince Hiz. Ebube-

kir (R.A.) kızına iftirada bulunan Mustah için bir daha sana yardım etmeyeceğim diye yemin etmişti. Bu olay üzerine Nur suresi 22. Ayet gelince Hiz. Ebubekir (R.A.) *“Biz Allah'ın bizi bağışlamasını arzu ederiz”* diyecek ve Mistah'ı affederek tekrara yardım etmeye başladı.

Fussulet Suresi 34. Ayette de Rabbimiz, *“İyilikle kötülük bir olmaz. Kötülüğü en güzel bir şekilde say. Birde bakarsın ki, seninle arasında düşmanlık bulunan kimse sıcak bir dost oluvermiştir.”* buyurmuştur.

Şems-i Tebrizi'de, *“Bir an bekle, arkana dön ve unuttuklarını hatırla. Kaybettiysen ara, kırıldıysan af dile, kırıldıysan affet, çünkü hayat çok kısadır.”* buyurmuş.

İnsan fıtrat icabı kötülüğü sevmez. Kötülüğü yapanlar, bayraktarlığını yapanlar bile zulmettiklerini, haksızlık yaptıklarını bilirler. Fakat çıkarları için çirkinliklere devam ederler. Dünyamızda böyle habis ruhlu insanlar vardır. Kötülüğü yapanı affetmemiz bir iyiliktir. Kötülüğü yapana karşılık verme imkânımıza rağmen ona iyilik yapmamız bir ihsandır.

Yapılan ciddi araştırmalarda affeden kişilerin sağlıklarının olumlu yönde etkilendiği tespit edilmiştir.

Herkes için gerekli olsa da, kolay değildir affetmek. Rabbimizin bizi samimi olarak bağışlamasını istiyorsak biz de bağışlamak için gayret göstere- lim.

Şükrü KARACA

gazisukrukaraca@gmail.com

İHSAN YAZICI HOCA EFENDİ*

İrfan ve edeb âbidesi İhsan Yazıcı Hocamı bir ziyaretimiz esnasında, sohbetimiz tasavvufi hususta derinleşince, bana:

“-Şükrü Efendi, beni şu koca köyde anlayan bir sen varsın!” diyerek, iltifatta bulunmuştu.

Köyümüze gelen, fakat, ismini hatırlayamadığı bir Rum kalaycıdan dinleyip söylediği şu beyiti, sohbet münâsebetiyle hafızamda kalmaz düşünceyle tekrar ettirip not almıştım:

“Kendi bir dir, ismi binbir;
Gurulu yolu iki,
Tutan olur dünya maliki!”

Aradan yıllar geçmişti... **Mahir İZ** Hoca'nın hatıratı olan “**YILLARIN İZİ**” nâmindaki eserini okurken, büyük şairlerimizden Abdülhâk Hâmid Bey'e sıra gelmişti. Vaktiyle, I. Cihân Harbi esnasında «**Harb Mecmuası**”nda neşredilen “**TEKBİR**” başlıklı bir şiirini misâl almıştı. 6. ve 7. mısraları şöyle idi:

“Zât-ı bir, ancak, binbir dir ismi, hep bildik ezber,
Dindaşımızdır kuşlar, Melekler, Tûbâ, sanagber.
Allâhü Ekber! Allâhü Ekber!”

Yine bir gün İhsan Hoca Efendi'yi ziyaretim esnasında sohbet “cehl”e düşmüştü ki:

“Dört kitabı tefsir eylesen,
Kâr eylemez cahile!” demişti.

Bunun nazıma dökülmüş bir güzel kıt'asını **Merzifonlu Muallim CÜDÎ Efendi**'den nakledelim:

“Hidâyet senden olmazsa, dirâyet neylesin
yâ Râb!

Arapça bilse de Bûcehl'e Âyet neylesin yâ Râb?”

Biliriz doğru ve güzel söze de itiraz edenler olur; bunlar inat ve temerrüt sahipleridir.

10 Temmuz 2001 | Şirinyer-İZMİR

* Bu makalem “ÇETMİ'nin SESİ” dergisinin, 2001 Tarihli, 22. Sayısında yayınlanmıştır.

İHSAN YAZICI 1902-1995

Şükrü KARACA

gazisukrukarakaca@gmail.com

Evliyalar ve Alperenler yatağı olan Anadolu'nun her köyünde ve her bucağında yaşayan, fakat kimisi “Yaşayan ölü”, kimisi de yaşamakta olan diri ulu şahsiyetler vardır. Binaenaleyh, güzel Atlara binip gidenlerin bir kısmı, bizim hudud bekçilerimiz; bir kısmı da “Uçbeğleri” mizdir. İşte “İlâyı kelimetullâh” uğruna mücâdele edenlerin cümlesinden, şanı yüce olan Allah razı ve hoşnud olsun.

Devlet kudretinin zaafa uğradığı 13 ve 14.ncü yüzyıllarda, Anadolu topraklarında hükümrânlık süren “Beğlikler” döneminden bu yana, yaklaşık 850 yıldır, içinde doğup büyüdüğümüz Çetmi’de (doğrusu “ÇEPNİ”dir), bu Alperen ve Evliyalardan kimler yaşadı pek bilinmez. Bilenler hakkında da bugüne kadar yazılı bir bilgiye rastlamadık.

İşte sülâle olarak bilginler, okumuşlar olarak bilinen merhum İhsan Yazıcı Hocaefendi de, Çetmi’de doğup büyüyen, ecdadından yetişmiş hocalardan Medrese de ders ve umur görmüş bir aziz şahsiyetdi. Gerek Çetmi’de, gerekse civar köylerde hatırı sayılıp, kelâmı dinlenen; önünden geçilmeyen bir ulu kişi. Her Çetmi’li gibi, bendeniz de, senelik tatillerimde Çetmi’ye gittiğim zamanlar mutlâka ziyaret edip hâl ve hatırını sorar, duâlarını alırdım. Asker olduğum zamanda hareket etmeden önce duâlarını istedim. Lütfetmişlerdi.

Kıbrıs Muhârebelerine iştirak edip, mükâfat izniyle geldiğim zaman, hususi olarak yapmış olduğu duâ, kardeşimin o günkü teknik imkânlar dahilinde yapmış olduğu kayıt, hâlâ arşivimdedir. Yanık sesiyle okuduğu ilâhiden sonraki Tekbir ve tehlilleri ve:

“-Yeğenim Şükrü Efendi,

Bu söylemiş olduğum Nât-ı Şerifi ve duâları Cenab-ı Allah dergâh-ı izzetinde kabûl ve ganîm eylesin. Sizlerin genç zamanınızda Mücâhid olarak vücudunuza sağlık ve sihat derûnunda selâmetler ihsân eyleye. Bu da bizden yadigar olsun. İhsân Yazıcı.” sözlerini unutamıyorum.

Sohbetlerimizde bâzen Hâdis-i Şerifleri, bâzen de Âyet-i Celîleleri ele alırdık. İhsân hocamın zaman zaman iç sıkıntıları çektiğini de hissederdim. İşte böyle bir anında:

“-Şükrü Efendi, şu koca köyde beni anlayan bir sen varsın!..” dediğine muhtelif defalar şahid olmuşumdur. Gerçekten hocamızı anlıyor muydum, bilmem. Veya O’na öyle geliyordu; kim bilir!..

Kendilerinde bir el yazması Kur’ân-ı Kerim olduğunu haber almıştım. Çetmi’ye gidişimde kayın bilâderim Ahmet Yıldırım ile beraber ziyaret ettiğim zaman, sohbetimizin tam demlendiği bir ânda:

“-Hocam, sizde hiç el yazması Kur’ân-ı Kerim var mıdır?” dedim. Hiç tereddüt etmeden, mahdumu Ahmet Yazıcı’ya dönerek:

“-Ahmed, şu Kur’an-ı Kerimi indir gel oğlum!..” dedi.

Daha önceleri, hemşehrilerimizden ve bendenizin de arkadaşı olan bir muhterem kardeşim, hocamızdan bu Kitabullah’ı isteyip talep etmiş. Lâkin hocamız, “**Ecdad hatırasıdır**” diyerek nazikçe red etmiş olduğunu duymuştum. Bütün bunları ve bendenizin bu isteğini de geri çevireceğini hesap ederek, sual etmiştim. Ahmed Hocaefendi, duvar içine gömme suretinde yapılmış olan dolabın üstünden, bohçaya sarılı vaziyet de bir nesneyi, sehba “**Sinialtı**” üstüne hürmetle bıraktı. İhsan Hocam da “**Bismillâh-ir Rahman-ir Rahiym**” diyerek bohçanın düğümlerini çözmeye başladı. Sanırım iki veya üç bohça iç içe sarılmıştı. Çok heyecanlıydım. Düğümler çözüldükçe heyecanım bir kat daha artıyordu.. Nihayet o muhteşem eser göründü.. Hocam da anlatmaya başladı.

“-Büyük ceddimiz Mümün Hoca, bu Kur’an-ı Kerim’den beş adet yazmış. Yazarken de, yemek zamam geldiğinde eline kaşığı alp da yemeği kendisi yemez, hocaanın boynuna bir “**Peşgir**” bağlayan hanımı yedirirmiş. Çünkü eline kaşığı veya ekmeği alınca, yazı yazarken edinilen el alışkanlığı kaybolur; özelliği bozulur. Nihayet yazım işi tamamlanınca, Ciltletmek için Konya’ya götürür. Cilt ustası, kitaplara şöyle bir bakar ve:

“-Şayet bir tanesini bana verirsen, kitapları meccanen ciltlerim” der. Hoca da buna razı olur. Yazarken kullandığı mürekkebi de, gece odayı aydınlatmak için yaktıkları Çıra isinden yapmış.” Bunları dinlerken hayretim kat be kat artıyordu. Nihayet bohçalar arasından ortaya çıkan Kelimetullah’ı görünce büsbütün heyecanlanmıştım. İhsan hocam, ecdad yadigârı eseri öpüp başına koyduktan sonra:

“-Buyur Şükrü Efendi..” diyerek bendenize uzattı.

Aynı ihtimam ve hürmetle öptüm. Kitap, zamanla cildi eskiyip formları dağılınca Fatıha Suresi ile beraber “**Bakara Sûresi**”nin bir kısmı;

sondan da İhlâs, **Tebbet** vs. Sûreleri kaybolmuş. Derin bir üzüntü duydum. Lâkin, eserin yazılış ve kalem güzelliği, bu fakiri büyüledi.

Bendenizin mesleği **Makine Teknik Ressamı**dır ve 19 yıl bu mesleği icrâ ettim. Teknik resim ile alâkalı alet bilgisine sahip olanlar (özellikle mimar ve İnşaat Mühendisleri) bilirler ki, kullanmış olduğumuz **0,1 ve 0,3 mm’lik Rapido kalem** ucu takılı **ayarlı pergel** ile çizeceğimiz **3 mm’lik 6666 adet daire**, çok itina etmemize rağmen birbirine benzemeyecektir.

İhsan hocam Kütatullah’ın yazılışı hakkında bilgi verirken söyledikleri, beynimin içinde çınılıyordu. Evet..Yazının güzelliği, sayfaların tertibi, Âyetlerin sonundaki daireler.. tek kelime ile muhteşemdi. O güzellikleri temâşa edip, hocama îade etmek için, buyurun efendim, dediğim zaman:

“-Yeğenim Şükrü Efendi, bu Kitabullah’ı size hatıra veriyorum. Benden hediye olsun.” demez mi.. Adetâ dünyalar benim olmuşdu.. Bir insan ancak bu kadar sevindirilebilirdi. Bu pirî fânîye, hakikaten müteşekkirim. Allah razı ve hoşnud olsun.

Yıllar sonra, Antalya’da Halis Yazıcı (Hatibhoca Ahmed oğlu) ağabeyin evine misafir olup kendisiyle sohbet ederken, ecdadı ve ecdad hatırası Kur’an-ı Kerim’den söz açmıştım. Söz knusu Kur’an-ı Kerimlerden bir tanesinin bende, İhsan Yazıcı hocam tarafından hediye

edildiğini söylediğim zaman, bana, “Bir tanesi de bende Şükrü bey” deyince, yıllar önce İhsan Yazıcı Hocaefendi’nin evinde duyduğum heyecanın aynısını, bütün hücrelerimde hissettim. Getirmesini rica ettim. Sağ olsun lütfeyledi.. Gördüm.. evet aynısıydı..

Çetmi’nin 1970’lerden sonra, yaşamakta olan “**Din büyüğü**” İhsan Yazıcı Hocaefendi dir. Ne zaman ziyaretine gitsem, adedi veçhile, daîma, istirahat ettiği odanın Penceresi önünde ve dizlerinin üzerine oturmuş vaziyet de görürdüm. Zaten son yıllarda, ancak Cuma Namazını edâ etmek için evden dışarı çıkıyordu. Gözleri görmüyordu. Bunun başlıca sebebi de, çok okumaktan dolayı gözleri bozulmuştu. Oğlu Ahmed Hoca ve ailesi ile birlikte aynı evde yaşadıkları için, umûmiyetle, Ahmed Efendi koluna girip, Hocayı Camiye götürür, Mihrabın önüyle beraber (İmam-Hatib efendinin arkasına gelecek şekilde) ilk sıraya oturturdu. Bunun haricinde dışarı çıkmıyordu.

Kızım **Neslihan** ile birlikte bir ziyaretinde bulunmuştuk. Evdeki torun veya gelinlerinden birisi bir tepsi taze yaş üzüm ikram etmişlerdi. Kızıma dönerek:

“-Bak Neslihan kızım, üzüm şöyle yenir!..” diyerek, sol elinin Baş ve Şehadet parmağıyla sap

kısından tuttuğu üzüm Salkımının en altından, en uçtan sağ elinin iki veya üç parmak ucu ile, bir üzüm tanesini koparıp, “**Bismillâh-ir-Rahman-ir-Rahiym**” diyerek ağzına götürdü.

“-Üzüm Salkımını bu şekilde tutup en alttaki danelerden başlayarak, sağ elinin iki parmağıyla tuttuğun üzüm danesini birer birer aşağı doğru asılarak koparıp yemek lâzım. Arzu ederseniz, ikişer dane de koparıp yenilebilir. Bu usulle yemenin birinci faydası, üstten, yâni sapa yakın kısımlardan yenilmeye başlanırsa, daneleri kopardıkça, sarsıntıdan meydana gelen titreşimlerden, “**Töngül**”lerdeki üzüm daneleri dökülebilir. Onun için sağ el parmaklarıyla en alttan, yani en uçtan kopararak yemek lâzım” dedi.

Doğrusu, muhteşem bir târifdi. Ve çok doğru bir usûl ve adâbdı; hayran omuşdum. O günden sonra ne zaman yaş Üzüm yemeye başlasam, hocamın târifi üzere yer oldum.

Yine bir başka ziyaretimiz esnasında, Çetmi ile alâkalı sorular tevcih etmişdim. Verdiği malûmatlar gâyet ilmî idi. Köyün karşısında bulunan bahçeler mevkîinde, bizim «**Makmararası**» olarak bildiğimiz yer isminin yanlış ve hatalı olduğunu, doğrusunun ise, “**MAKBER ARASI**” olduğunu söyledi. Haklı idi. Çocukluk yıllarımızda, burada bulunan

üç veya dört adet “Dut ağacı” vardı. Bu Dut meyvesinden yemek için gittiğimiz zaman, toprak içinden kemiklerin çıkmış olduklarını gördüğümü hatırlarım. Şimdi anladım ki, burası hangi kavim ve hangi dine mensub olduklarını bilmediğim insanlara ait bir mezarlıkmış.

Yine hangi ziyaretimde olduğunu bilmediğim bir gün:

“-Yeğenim Şükrü Efendi, beni şu koca köyde anlayan bir sen varsın!..” dedi. Bunu ne için söyledi, bilmiyorum; lâkin bildiğim bir şey varsa, okuyan insan öğrendiklerini, bildiklerini ilim ehli bir başkasına nakletmezse, bunalım geçirir. Bildikleri kendisine, adetâ azab verir. İhsan Yazıcı hocamızla sohbetimiz demlenip, karşılıklı olarak Âyet-i celile ve Hâdis-i Şeriflerden misaller verdiğimiz esnada, bir abdest tarifi yaptı. Âman Allah’ım!..

“**Bayrak şairi**”miz olarak da bilinen merhum **Arîf Nihad Asya** merhum:

“-**Ben abdest almayı okuya okuya değil de, abdest alanların eline su döke döke öğrendim!**..” demişdi. Bu sözün manâsını bugünkü nesil bilmez!.. Çünkü, aziz Su, umûmiyetle her evde çeşmelerden akar oldu. Abdest alacak olan şahıs, Lavaboya gider, çeşmeden akan su ile abdestini kolayca alıyor, alabiliyor. Oysa bizim çocukluk zamanlarımızda ve daha önceleri, suyu mahalle çeşmesinden “İbrik”lere doldurur, abdest alacak olan Büyükbaba, yâni “**Dede**”lerimize, Babalarımıza veya evimize gel-

miş olan bir misafirimize, abdest alacağı zaman önüne “**Abdest-Leğeni**”ni koyar, omuzumuzda temiz bir “**Peşgir**”, Türk usulü dizçökerek (bir diz yerde, sanki kalkmaya hazır vaziyet de), elimizde tuttuğumuz “İbrik”ten azar azar abdest alanın avucuna su dökerek abdest almasını sağlardık.

İhsan hocamın yapmış olduğu pek ince Abdest tarifini, câhillliğime veriniz, doğrusu hiç bir eserde okumadım.. **Arif Nihâd Asya** hocamız ne güzel söylemişdi, lütfen bir daha hatırlatalayım.. Ruhu şâd olsun. Bizler ve bizden önceki nesiller, abdest almayı böyle öğrenirdik.

Kendisine zaman zaman mektub veya Bayramlarda, Beyşehir veya Seydişehir’den Tebrik kartı gönderirdim. Bu ziyaretimde bana şöyle dedi:

“-Gönderdiğin Bayram Tebriği kartında («**Settar Tanrı’dan niyaz ederim.**») demişsin. Kendi kendime, Şükrü Efendi, bunun manâsını bilmeseyse, **Settar Tanrı** demezdi, de-

dim. Çok merak ettim. Kitabı açıp baktım ki, «**Settar**», **gizleyen, saklayan, örten** demekmiş. Öyle memnun oldum ki, Şükrü Efendi; anan-atan nur içinde yatsın.” demişdi.

İhsan Yazıcı Hocaefendi merhumun **Abdullah, Mehmed** (Abdullah ile Mehmed ikiz olarak dünyaya gelmişlerdir), **Ahmed** (ö: 2017), **Ayşe, Niyazi ve Fadime** (İsa Eşi) olmak üzere altı evlâdı vardı. Mehmed’e “**Mollâ Mehmed**” de denirdi. Ayşe ise, akrabam olan “Çilek Mustafa”nın eşidir ki, sıhriyet icabı en fazla bu hanımızı ile görüşmüş oluyorduk. Evlâtları da, merhum hocamız gibi ağır tabiyatlı, yüksek ahlâk ve seciye sahibi; kimseye zararı dokunmayan insanlardı. Bugün itibariyle hepsi bu dünyadan göçüp gittiler.

Şâni yüce olan Allah, başta İhsan hocam olmak üzere, cümlesine rahmet ihsan buyursun. Ruhları şâd, mekânları Uçmağ olsun.

1 Haziran 2021 - Enhoşlar

Şeref Çilek

İHSAN YAZICI KİMDİR?

1902 -1997

Çetmi'de bilinen adı ile «İhsan Hoca» Abdül Mümin oğlu Mehmed'in oğludur. Babası Çetmi ve çevresinde “HATİP HOCA” olarak bilinirdi. Hatip Hoca Mehmet; Abdullah, Ümmügülsüm, İhsan, Ahmet, Mehmet, Betül, Cemal ve Ayşe olmak üzere sekiz evlat yetiştirmiştir.

İhsan HOCA, babası Hatip Hoca'nın rahle-i tedrisatından geçmiş çok iyi dini ve ahlâkî eğitim almıştır. Abisi Abdullah Efendi, Zühre Hanım ile nişanlı iken askere gitmiş. Çanakkalede şehit olmuştur. Aile büyüklerinin uygun görmesi ve tavsiyesi üzerine Zühre Hanım İhsan HOCA ile izdivaç yapmıştır. Bu izdivaçtan Mehmet, Abdullah, Ayşe, Ahmet ve Fadime adlarını taşıyan beş çocuk yetiştirmişlerdir.

Yaşadığı dönemde şartlar gereği her Çetmili gibi oda küçükbaş ve büyükbaş hayvan beslemiş.

Bahar ve yaz aylarında reçper olmuş, tarla ekmiş, ekin ot biçmiş, düven sürmüş, harman savurmuş. Bağ bahçe işleriyle uğraşmış. Yöre şartlarında uygun sebzeler ve meyveler yetiştirmiştir. Bu uğraşların zorluğundan dolayı yetmiş yaşlarında gözle-rinden rahatsız olmuş, tedavi için çaba sarfetse de, geri kalan ömrü görme bozukluğu içinde geçmiştir.

Kış aylarında hoca olmuş, fahri olarak çocuklara, gençlere, yetişkinlere Kur'an-ı Kerim ve dinî bilgiler öğretmiştir. Ramazan ve Kurban bayramlarında bayram namazı sonrası camideki Kur'an-ı Kerim tilaveti hala dinleyenlerin kulaklarında çın-lamaktadır.

İhsan HOCA, Çetmi ve yöresinde tanınan, bilinen, güvenilen, fikir danışılan, duası istenen, hatırı sayılan ziyaretçisi çok bir zat iken 15 Mayıs 1997'de Hakka yürüdü. Mevlâ rahmet eyleye.

Niğmetullah UÇAR

İHSAN HOCAMIZ

Çetmi'nin yüz akı bilge kişiydi
Herkese yetendi İhsan hocamız
İman hizmetinde gönül eriydi
Kuran öğretendi İhsan hocamız

Ahmet ile Mahmet kardeşleridir
Cemal, Ayşe, Betül diğerleridir
Ümmü ile sayı toplam yedidir
Evde büyüyendi İhsan hocamız

Hapıp Hoca Mehmet pederleridir
Alustanın Ayşe anneleridir
Kardeşler içinde büyükleridir
Çekip çevirendi İhsan hocamız

Bin dokuz yüz iki yılında doğmuş
Küçük yaşta kuran öğrenen olmuş
Kendini tarlada çalışan bulmuş
Şerleri itendi İhsan hocamız

İlkokul bitince kuran kursunda
Kuranı hatmetti çocuk yaşında
Kaya gibi durdu şer karşısında
Hayata bilendi İhsan hocamız

Akrabası Zühre ile evlenir
Dört oğlan iki kız dünyaya gelir
Birini erkence toprağa verir
Tevekkül edendi İhsan hocamız

Molla Mehmet, Ahmet, Abdullah olur
Niyazi, Fadime, Ayşe'yi bulur
Yedi evlat ile düzen kurulur
Onları sevendi İhsan hocamız

Hoca babasından öğrendiğini
Herkese anlattı tüm bildiğini
Ahrete bıraktı beklediğini
Uzağı görendi İhsan hocamız

İmam görevinden ayrıldığında
Camide namazı kıldırıldığında
İslami konular sorulduğunda
Edep öğretendi İhsan hocamız

Hocalık yanında tarlada, dağda
Çiftçilik de yaptı bahçede, bağda
Kuran yasak denen karanlık çağda
Hizmet sürdürdü İhsan hocamız

Kuran öğretilene ceza verilir
Okumak, okutmak yasak denilir
Dik baş şere karşı nasıl eğilir
Yasağı delendi İhsan hocamız

Keleşin evinin yeri uygunda
Tedbire uyarak şerden korundu
İstidadı olan gençler bulundu
Tohumlar ekendi İhsan hocamız

Nöbetçi koyarlar boğaza, dama
Jandarma gelince bakar duruma
Gittikleri zaman sürer okuma
Boyun eğmeyendi İhsan hocamız

Ektiği tohumlar sümbüller verdi
Kuran öğrenenler kemale erdi
Yanlış gidenlere yolu gösterdi
Hayır işleyendi İhsan hocamız

Gongul'a giderek hocalık yaptı
Alatalı Şihla adımlar attı
Tahkiki imanla isim bıraktı
Değer verildi İhsan hocamız

Mana aleminde makam kazandı
Akıla sığmayan anlar yaşandı
Takva sahipleri buna inandı
Şeytanları yendi İhsan hocamız

Çetmili olup da onu bilmeyen
Bir kişi bulunmaz değer vermeyen
Civar köylerde de yoktur sevmeyen
Bilge görüldü İhsan hocamız

Hayatı boyunca öğütler verdi
Herkesi iyi bir insan ol derdi
Kuran ışığında yolu gösterdi
Her zaman gülendi İhsan hocamız

Gözleri görmüyor olduğu zaman
Odur tevekkülle kadere salan
Tefekkür ederek Hah'kı anlatan
Manayı görendi İhsan hocamız

Ecel gelip bir gün kapıyı çaldı
Azrail uğrayıp canını aldı
Çetmililer o gün hep öksüz kaldı
Canını verendi İhsan hocamız

Vefat ettiğinde köylü üzüldü
Hayır dualarla sal götürüldü
Mezarlıktan yasla geri dönüldü
Yere gömüldü İhsan hocamız

Herkes hizmet etsin diyorsak eğer
Hak eden birine vermeli değer
Kişiyi sevdiren ihsanmış meğer
Hakkını verendi İhsan hocamız

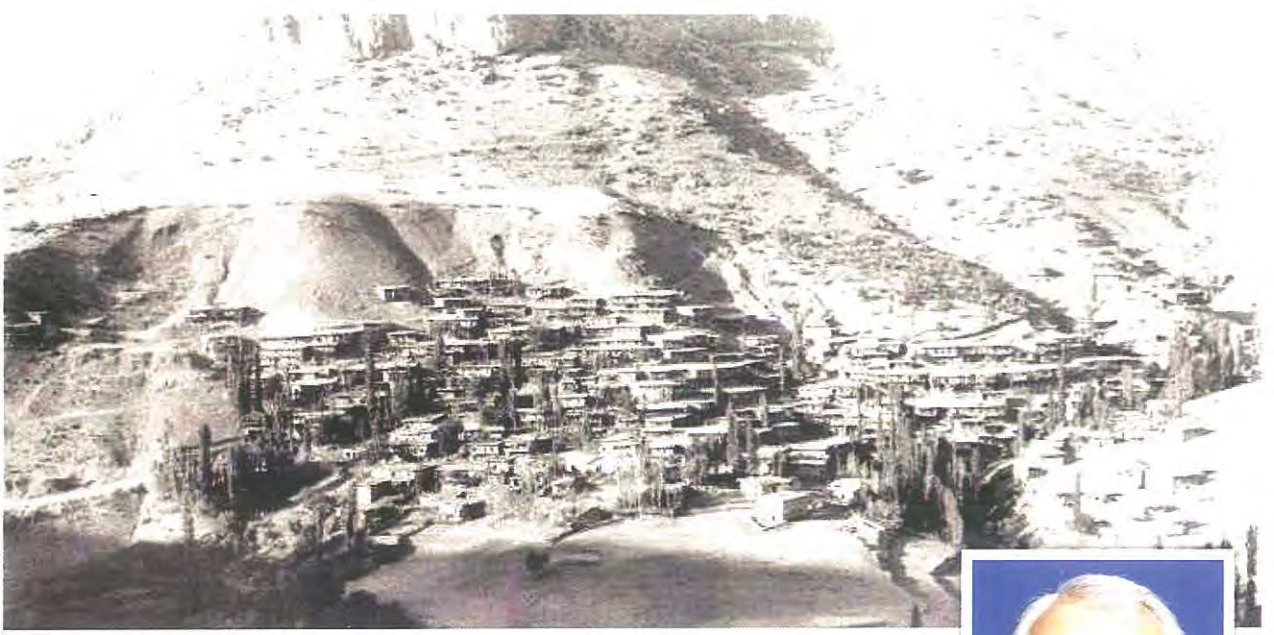
Çetmililer ona vefa borcunu
Ödemek isterken buldu yolunu
Adıyla anmıştır ilkokulunu
Bunu hak edendi İhsan hocamız

Çetmili unutmaz anılarını
Anarak yad eder hocalarını
Anlatıp büyütür çocuklarını
İyi bilinendi İhsan hocamız

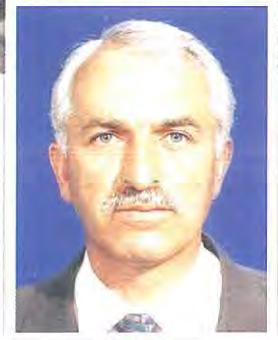
Nur içinde yatsın hoş mezarında
Adı kalacaktır dün, yarında
Çetmili haklıdır bu kararında
Candan sevilendi İhsan hocamız

Niğmetullah yazdı bildiklerini
Ekledi ellerin dediklerini,
Çetmili almıştır verdiklerini
İyi bilinendi İhsan hocamız

Veysel BOZ

TANDIR ÇUKURU

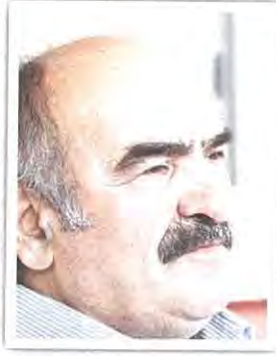
Çocukluk yıllarımızda Çetmi'nin yaylası olan Tandır Çukuru adındaki küçük obamıza göçerdik. Burası, Toros Dağları arasında kuyu suları olan dar ve küçük bir yaylamız. Ben yaylamızın maddi ve manevi güzelliklerini başka bir yazımda uzun uzun anlatmak istiyorum. Bu yazımda manevi değerlerimizden bahsedeceğim. Bu güzel ve şirin yaylamıza baharın çıkar, hayvanların otlaması, kışlık odunların hazırlanması ve yiyecek içecek temini, tarlaların sürülmesi gibi mecburi işlerin arasında obamızın en yaşlısı ve gözleri görmeyen köyün büyüklerinden İhsan Hocayı tanıdım. Yayla komşusu olarak adını ve kim olduğunu Tandır Çukuru'ndaki obamızda öğrendim. İhsan hocam rahmetlinin eşi Zühre teyzemiz bizi karşılar, “*Gelin çocuklarım. Buyrun içeri*” derdi. Büyük Boz Armut ağacının yanındaki yayla evine

alırdı. Hocamız bize de sıra ile namaz surelerini -Kendisi Ezbere okuyarak- okuttururdu. CHP Zihniyeti İslâm'ı yok etmek için Kur'an-ı Kerim okumayı yasaklamış, dinsizliği mecbur etmiş, ama bizlerin haberi yok, daha çocuğuz.

Öğrendiğimiz Elif Ba harflerini kömürle düzgün taşlara

yazardık. Ama, büyüklerimiz CHP zihniyetinden korktuğu için taşa yazdığımız harfleri tekrar silerdi. Rahmetli Zühre Teyzemiz bizi devamlı uyarırdı. “*Aman yavruların Jandarma sizi hapse götürür. Yazıları silin. Unutmayın.*” diyerek tembihlerdi. Allah (cc) Rahmet etsin.

Nurettin ÖZEL

VATANSIZ ADAM

Deniz kıyısında saçlı sakallı birbirine karışmış otuz beş kırk yaşlarında bir adam... Kıyıya yakın geçen teknelerde kiler ona el sallar ama o el sallayanlara hiçbir tepki vermez, mahzun mahzun bakardı sadece... Adı da mazlumdu zaten, annesi babası geleceği görmüşçesine doğunca onun adını Mazlum koymuşlardı.

Mazlum gün doğumuyla denizin kenarına dikilir, balıkçıların yanına koydukları bir lokma katığı ve bir dilim ekmeği yer, akşama kadar da yerinden kıpırdamadan gözünü denizden hiç ayırmazdı.

Akşam olunca da kıyıda terk edilmiş bir teknenin içinde sabahlardı... Tekneye iki buklüm yerleşerek ellerini dizlerinin arasına koyar, uzun süre gözlerini kıyıda bir noktaya diker, geçen güzel günlerini, evlenişlerini, kızlarının doğumunu,

babasının nasihatlerini hatırlar, görüntüler bir kısa film gibi geçerdi gözünün önünden...

Güneşin altın ışıkları ortalığı aydınlanıp vücudunu ısıtınca da kalkar tekrar dikilirdi denizin başına, burası aylar önce botla denize açıldıkları noktaydı çünkü...

Herkes onu tanırdı, ama o hiç kimseyi tanımazdı, hiç konuşmazdı. Onu dilsiz sanırdı insanlar, birçoğu da, aklını yitirmiş meczup gözüyle bakardı ona.

Suriye'de Esad'ın ordusunda Türkmen bir subaydı o. İç savaş çıkınca "ben düşman kuvvetleriyle savaşmak için eğitim

aldım, kendi ülkemin insanlarıyla, sırf sana karşı çıktılar diye savaşmam, Müslüman kardeşlerime silah doğrultmam!” diyerek Esat’la tartışmış onun kendine neler yapabileceğini bildiğinden o gece hanımını ve beş altı yaşlarındaki kızını da alarak dağ yollarını tutmuş ve Türkiye sınırları içine atmıştı kendini.

Bir müddet çadırlarda kaldı, Türkiye’de komando eğitimi görmüş iyi bir subaydı o. Üç dil biliyordu, çadırlarda kalarak hayatını sürdüremezdi...

Hanımının kolundaki bilezikleri bozdurarak İstanbul’a geldi, bir müddet kendi konumuna uygun bir iş aradı ama bulamadı. Sınırdan akın akın göçmen geliyordu ve daha Türk halkı gelenlere çok yabancıydı ve çok tereddüt içindeydi, belki iş bulamayışının sebeplerinden birisi de buydu. Hiç tanımadıkları bu insanlara karşı bir güvensizlik vardı o zamanlar...

Hanımıyla konuşup anlaştılar, ellerindeki para sıfırı çekmeden batıya, daha batıya gitmeye karar verdiler. Mazlum nasıl gideceklerine dair araştırmalara başladı. Yurt dışına gitmeyi planlayan Suriyelilerle görüştü, dağdan sınırı geçebilirdi belki ama

gitmeyi düşündüğü ülke Almanya idi. Çünkü orada tanıdıkları, dostları vardı ve her telefon görüşmesinde “kendini buraya atmaya bak” diyorlardı.

Pasaportu yoktu, normal bir gidişin imkânı da yoktu zaten, araştıra araştıra insan kaçakçılığı yapan bir şebeke buldu. Referansları iyiydi şebenin, hem içlerinde iki de Suriyeli vardı ve de Yunanistan kıyılarına çok göçmen taşımışlardı, bir Ortak Pazar ülkesine kapağı atınca da ondan sonrası kolaydı. Adamların istediği parayı ödedi. Hanımını da sevindirdi bu iş, Laleli’den hanımına ve kendine satıcının en iyisi dediği can yeleklerinden aldılar, bir seher vaktinde kaçakçılarla buluştular deniz kıyısında. Başka adamlarda vardı gidecek. Tekneleri lastik bir bottu, bota göre adam sayısı fazla geldi gözüne anlaştığı adamlarla konuştu, “bu bot bu kadar inanı taşımaz” diye itiraz etti, eşkıya suratlı adam ne diyorsun sen bunun iki misli adam taşıdık onunla diyerek itirazını kabul etmedi ve “bineceksen bin arkadaş, değilse paran yanar sıkıştırıyorlar bu işi bırakacağız zaten” demesiyle hanımının gözlerine baktı ne yapalım diye, hanımı öğretmendi ve akıllı bir kadındı, “ne yapalım burada kalsak da öleceğiz zaten” diyerek

bota binmeyi onayladı ve bindiler. Şafak vaktiydi. Tıka basa insan dolu bot kıyıdan uzaklaşmaya başladı. Geri de kalan iki şebeke elamanı arkalarından bakarken, biri “adam haklı bu tekne onları hedefe ulaştırmaz” dedi, “boş ver” dedi öteki, “ulaşamazlarsa balıklara yem olurlar, bir an önce kurtulurlar işte” dedi. Tam o anda polisler çıktı ortaya kaçakçıları kısı kıvrak yakalayıp ellerine kelepçe taktılar.

Üzerinde kapasitesinin iki misline yakın insan taşıyan lastik bot çoktan gözden kaybolmuştu.. Polisler telsizle sahil güvenliği uyardılar... Sahil güvenlik onları bulmadan fırtına buldu, bot dalgaların üzerinde bir o yana bir bu yana savrulurken bottan düşenler oldu, onları kurtarmak için denize atlayanlar da, ama botun Suriyeli şebeke ortağı sözde kaptanı kızarak “denize atlayanın geri dönme şansı yok, bu fırtınada kimseyi kurtaramazsınız” diye onları uyarırken yüksekçe bir dalga botun içini suyla doldurdu ve bot batmaya başladı. “Can yeleklerinizi şişirin, bot batıyor!” diye uyardı sözde bot kaptanı. Kendisi botun ucuna bağlı küçük şişme bota binip kaçmaya çalışırken mazlum atıldı üzerine, sandalı aldı elinden, “yapma ben yüzme bilmiyorum” diye bağırarak kaptana öbür dünyada öğretirler diyerek cevap verdi.

Hanımını, kızını ve sandalda bulunan birkaç çocuğu da batmakta olan bottan yanına aldı mazlum. Tam uzaklaşmak üzereyken, sözde kaptan elinde bıçağıyla saldırdı şişme bota, patlattı botu.. Birden havası inen küçük bot üzerindeki su üzerine bırakarak fırtınayla uzaklaşıp gitti. Suyla boğuşan öğretmen kadın kucağındaki kızını kocasına uzattı, mazlum tam kızı alırken dev dalga kızı kopardı Mazlum’un elinden ve çok ötelere götürdü.

Hanımı “beni bırak, kızımızı kurtar, sen yaparsın bunu” diyerek seslendi. Dalgalarla baş etmeye çalışırken, suyun üzerinde yüzme bilenler nere gittiklerini bilmeden sağa sola kulaç atarken sahil güvenlik botu görüldü ufukta. Mazlum bir türlü kızına ulaşamıyordu, kızı ise baba beni kurtar çığlıkları ile iyice gözden uzaklaşıp giderken sahil güvenlik botu gelip su üzerinde kalanları kurtarıp bota aldılar, fırtına sanki görevini yapmışçasına sakinleşmişti.

Mazlum’u da bota aldılar. Mazlum bota çıkar çıkmaz gözleri ile hanımını aradı ama hanımı yoktu. İşte o günden beri yaklaşık üç aydır Mazlum deniz kıyısında gözlerini uzaklara dikerek sanki aldıklarını geri ver dercesine denize bakıp bekler olmuştu...

Akşam olunca da kırık tahta sandal içinde askerlikten, babasından, eşinden kızından güzel hatıralar gözünden bir bir geçer onlarla avunmaya çalışırdı.

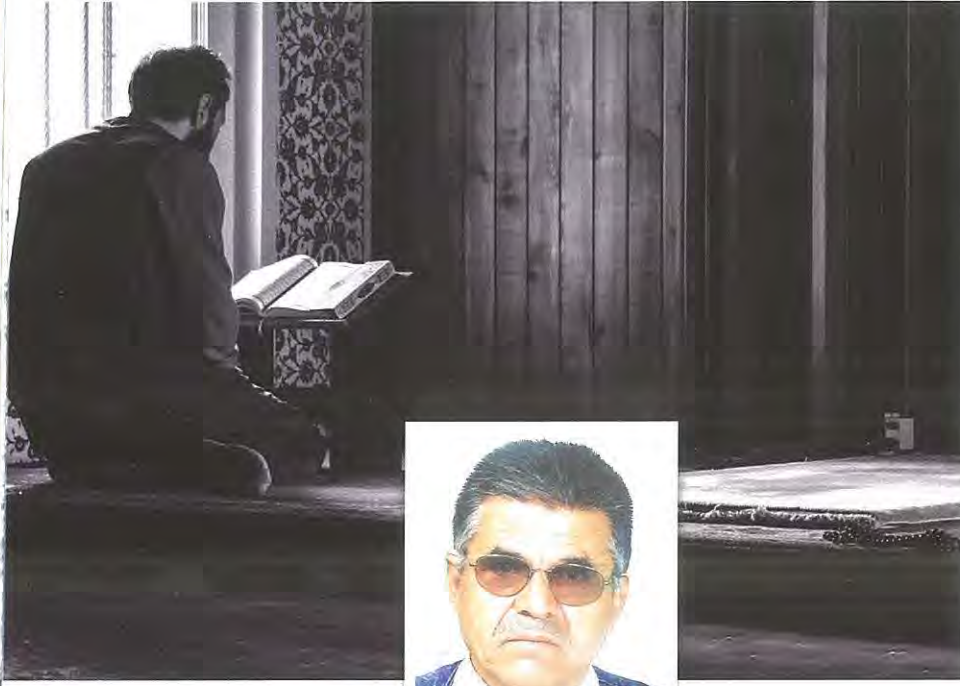
Bir gün sahil güvenlik askerlerinden birisi sahilde kumlar üzerine yüz üstü kapanmış bir kız çocuğu cesedi buldu bu çocuk mazlumun kızı Aylan’ın ta kendisiydi.

Gazeteler Aylan bebeğin resimlerini basarak acıklı hikayesini anlatarak haber yaptılar. Babası pek razı olmasa da Aylan bebek bir mezarlığa defnedildi. Daha sonra gece mezarlıkta bir adam görüldü, gece yarısında karlar altında mezar kazan bir adam..

Polise haber verdi görenler. Polisler mezarlığa geldiler. Açılan mezar Aylan bebeğin mezarıydı... ve çocuğun cesedi mezarda yoktu, baba Mazlum’u aradı polisler, o da yoktu ortalıkta...

Dağ başında fırtınaların dondururcasına estiği bir patika yolda kucağına kefene sarılı kızı ile gecenin karanlığında dizlerine kadar çıkan karı güç bela tepeleyerek yol almaktaydı Mazlum...

Polisler mazlumu ararken ertesi gün köy koricuları karlar arasında kucağına kefene sarılı bir çocukla birlikte donmuş bir genç adam cesedi buldular sarp kayalar arasında. Mazlum’du karlar içinde yatan adam. Üzerinden yarısı sularla yıpranmış bir günlük bulundu, günlüğün son sayfasında “kızımı vatan topraklarına emanet ettikten sonra zalimlere karşı savaşacağım, zalimler kendi dinimden de olsalar vatanım için onlarla savaşacağım. Allah’ım kimseyi vatansız bırakma, senin merhametine ve affına sığınarak atıyorum adımlarımı, bana güç ver!” diye yazmaktaydı...

Halis YAZICI

Ahir Alemde Hayat

Derimli Aşık

Dünya malını neylersin
Boşuna gönül eylersin
Ele bırakır gidersin
Varislerin böler bir gün

Azrail düşer peşine
Bakmaz gözünün yaşına
Yer altında bir başına
Yalnız kalırsın bir gün

Kefen bezin alırlar
Dikişsiz gömlek yaparlar
Teneşire yatırırılar
Gaslini yaparlar bir gün

Köşe bucak kacsan yine
Yakayı verirsin ele
Goturürler dar gabire
Yan gelir yatarsın bir gün

Yoktur Gabirin yapısı
Ne Pencere ne kapısı
Hesap yeridir orası!
Sorguya çekerler bir gün

Dön de bak senden geriye
Gelen gidiyor ahire
Musalladan içeride
Bırakır dönerler bir gün

Hasene ver elin ile
Bile gider senin ile
Bir fatiha gelir diye
Yollara bakarsın bir gün

Nefes Alıp veremessin
Derdim vardır diyemessin
Urba olsa giyemezsin
Kefene sararlar bir gün

Toprağa verirler seni
Böcekler yer nazik teni
Melek alır tatlı canı
Talkının verilir bir gün

Rasulu zişan diyor ki
Küllü haramdır kul hakkı
Baş ucuna hüvel baki
Adın da yazılır bir gün

Kara toprak olur yerin
Nice olur bilmem halin
Bülbül gibi öten dilin
Lâl olur söylemez bir gün

Toprak ananın kucağı
Saptırma denen bucağı
Sözümüzün varacağı
Mekânımız olur bir gün

Böyle emretmiş yaradan
Her gelen gider bu handan
Sevenlerin acımadan
Toprağa gömerler bir gün

Münker nekir gelecekler
Bir bir hesap soracaklar
Elin hakkın alacaklar
Bire beş edersin bir gün

Günahkârım ne eylerim
Yaradandan af dilerim
Âşık der ki Mevlâm kerim
Huzura varırız bir gün

Yazıcoğlu söyler sözü
Aşka gelir bazı bazı
Ezelde yazılan yazı
Elbedde okunur bir gün

Halis sen kanma nefise
Kullara zulmettin ise
Üstünde kalmaz elbise
Postunu sererler bir gün

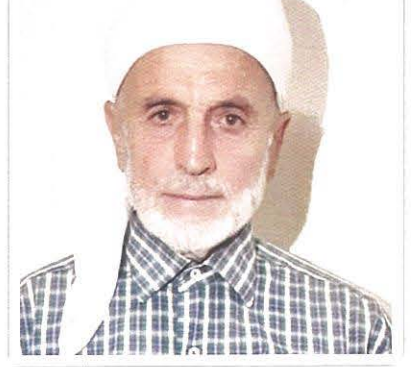
Aramızdan Ayrılanlar

(Guru) Hüseyin Turan

Azim Aslan

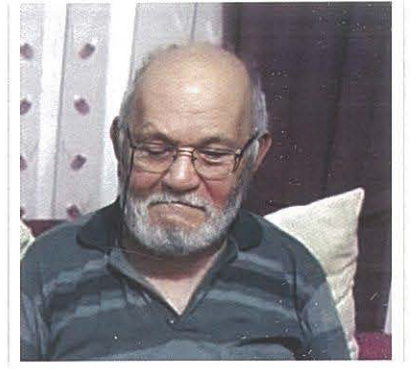
Mehmet Kasap

Nustafa Ergin

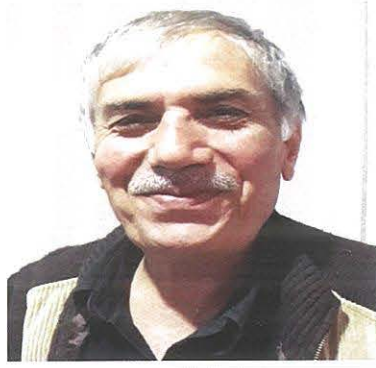
Hüseyin Karaduman

Ali Korkmaz (Sırımın Ali)

Meryem Çağlar

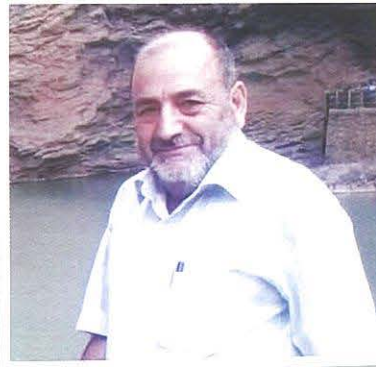
Hasan Bayram

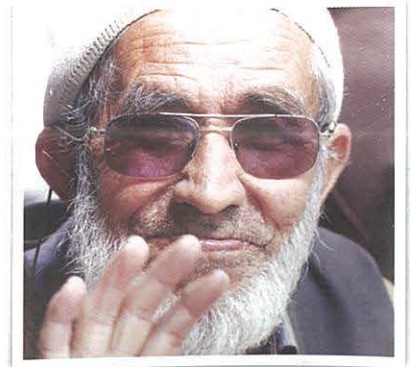
Ayşe Güçlü

Ayşe Çankaya

Bilal Balcı

Mustafa Zengin

Aramızdan Ayrılanlar

Ali Çağlar

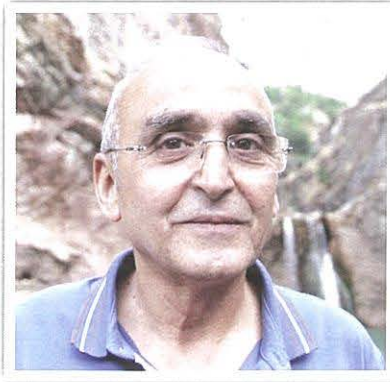
Ali Arıçelik

(Şekir) Fatma Özel

Raziye Özel

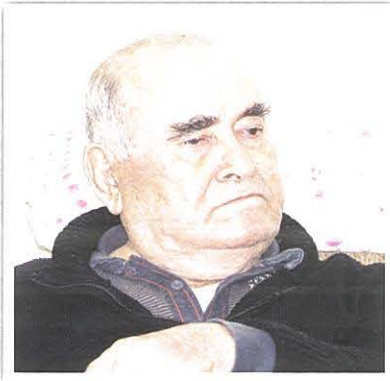
Hasan Hüseyin Tıkır

Hüseyin Bozdağ

Şener Balcı

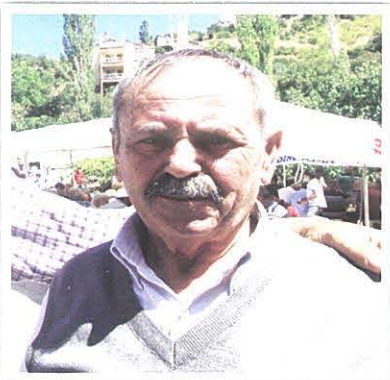
Aziz Altan

Ömer Koç

Hatice Zengin

Emin Uysal

Veli Tunç

Aramızdan Ayrılanlar

Gökkerim Mustafa Ürer

(Efe) Mustafa Varol

Eşşe Özgül

Mustafa Bayram

Alaaddin Akbay

Meryem Topkara

Nazmiye Karadeniz

BULMAK

Erdem BAYAZIT

Bir an kayboldun gibi! yaşadım kıyameti
Yoruldun ama buldun ey kalbim emaneti

Yeniden su yürüdü dalıma yaprağıma
Bir bakışın can verdi kurumuş toprağıma

Çiçeğe durdu kalbim içtim parmaklarından
Göz çeşmem suya erdi sevda kaynaklarından

Bir aydınlık denizin sonsuz derinliğinde
Yüzüyorum gözünün yeşil serinliğinde

Bir ışık bir kelebek biraz çiçek biraz kuş
Yeni bir ülke yüzün ellerimde kaybolmuş

Soluğum bir kuş gibi uçuyor ellerine
Kapılıp gidiyorum saçının sellerine

Gözlerinden göğüme sayısız yıldız akar
Bir gülüşün içimde binlerce lamba yakar

Bir kurtuluştur o an çağrılrsa senin adın
Sesin ne kadar sıcak sesin ne kadar yakın

Tabiat bir bembeyaz gelinlik giymiş gibi
Yüzüme kar yağıyor sanki elinmiş gibi

Sensiz geçen zamanı belli yaşamamışım
Sensizlik bir kuyuymuş onu aşamamışım

Bir yol buldum öteye geçerek gözlerinden
İşte yeni bir dünya peygamber sözlerinden

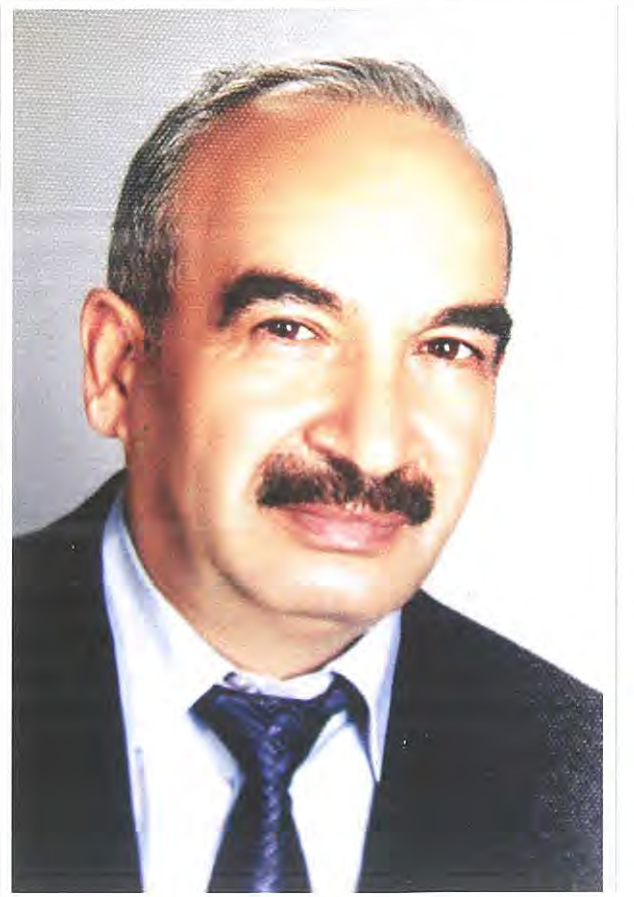
Ölüm bize ne uzak bize ne yakın ölüm
Ölümsüzlüğü tattık bize ne yapsın ölüm

Kerim BOZDAĞ

AZİM ASLAN HOCAYA RAHMETLE

Bir vesileyle kendisini aramıştım. Ankara’da olduğunu söyledi. Geldiği zaman görüşmek dileğiyle telefonu kapattık. Sonra Aslan Sürücü Kursuna ziyaretine gittim. İlk gördüğüm anda şaşırmıştım. Elinde bir koltuk değneği vardı. Onun yardımıyla yürümeye çalışıyordu. O hali ile bana mutfakta kahve pişirmenin telaşına girmişti. Bir yandan biriken bulaşıkları yıkıyor öbür yandan sohbet ediyoruz. Bu arada benim bir şey yapmama müsaade etmedi. O yüzden o konuşuyor ben dinliyorum. Akdeniz Üniversitesi hastanesinde aldığı bir iltihap neticesi ayağının kesilmesine karar vermişler. Bir yakını birde Ankara’da tetkik ettirelim demiş. O da Ankara’ya bunun için gitmiş. Yapılan analizler neticesi “ayağının kesilmesine gerek olmadığı” anlaşılmış. Orada gördüğü tedavi neticesinde başlangıçta iki tane olan koltuk değneğinin birisini atmış. Diğerini de ilerleyen zaman içerisinde atması gerektiğini söylemişler.

Azım Hoca’dan aldığım sağlık haberleri beni mutlu etmişti. Neden haber vermediniz hocam? Dedim. Hastalığını haber vererek yakınlarını telaşa verip üzmemek istemediğini belirtti. “Ankara’ya giderken kesileceğine kanaat getirdiğim ayağımın kesilmemesine karar verilmesi beni o kadar duygulandırdı ki, bunu anlatamam” dedi. Onun şimdiki haline şükrederek mutluluk gözyaşı dök­tüğünden eminim.

Ne olursa olsun azminden bir şey kaybetmedi. Her zaman ismi ile müsemma idi.

Zaman zaman ilk görev yeri Diyarbakır’da yaşadığı anılardan bahsederdi. Hocam hatıralarınızı yazsanız ne güzel olur dediğimi hatırlıyorum. Aslında bunu söylerken içimden geçenleri bir bilse

diye de düşünmedim değil. O anda O anlatsa bende kayda alsam diye düşünmüştüm. Birgün yazarız hocam inşallah demiştii...

Aradan nerdeyse bir seneye yakın bir zaman geçti. Her zamanki gibi Azim Hocamla Aslan Sürücü kursunda konuştuk. Sohbetler ettik. Mesleğinin ge-

reğini hep en iyi şekilde yerine getiren, her zamanki mütevazı hal ve davranışlarıyla herkese örnek olan...

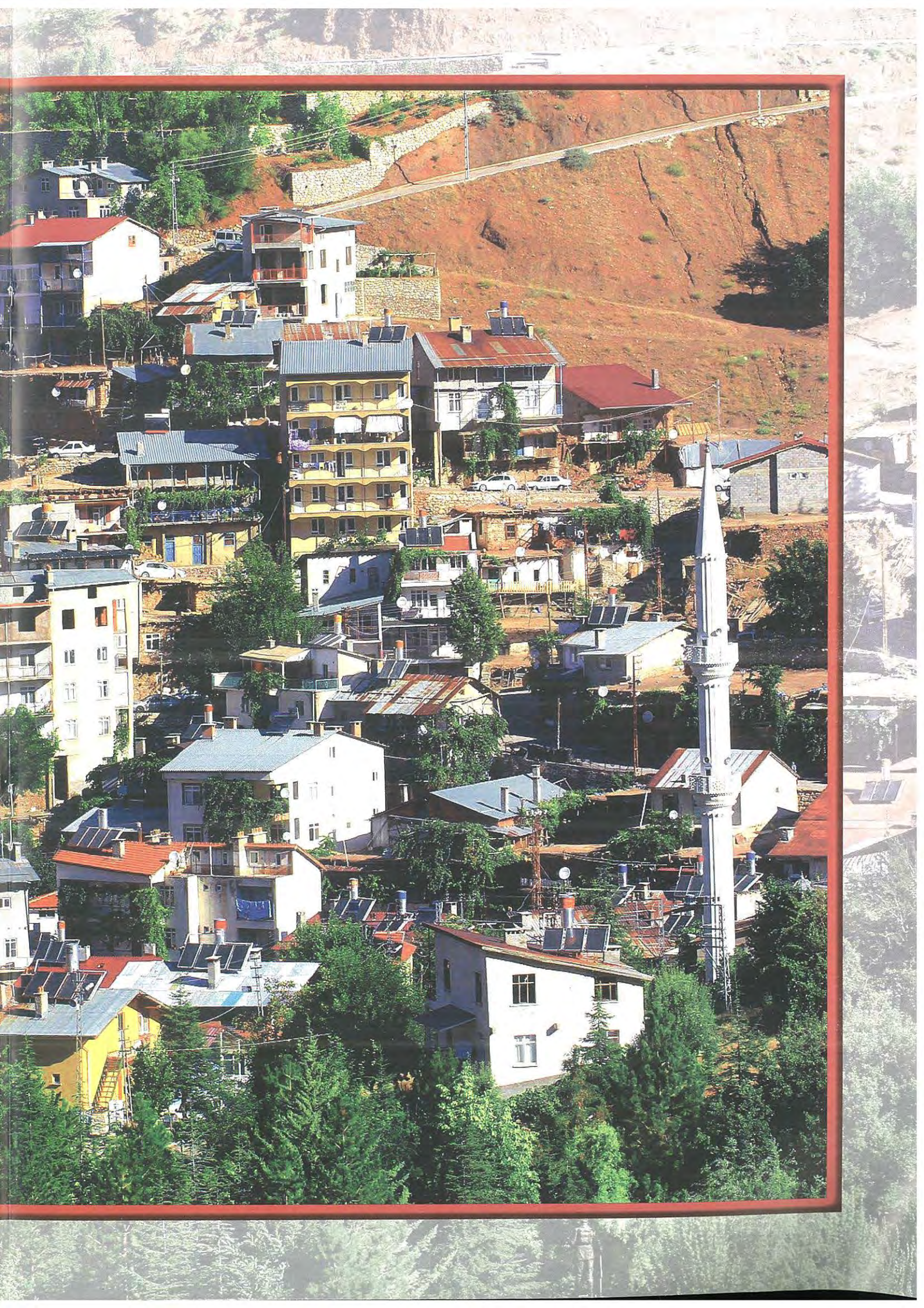
Çocuklarımın ehliyet almasına vesile olan, binlerce öğrencini yetişmesinde emeği ve katkısı olan Azim Hoca hakkında ne kadar iyi şeyler söylersek söyleyelim onun için hepsi-

niz az geleceğine inanıyorum. Sevgili oğlu Mehmet Aslan'ın Aslan Sürücü Kursunu bundan sonra daha da ileriye taşıyacağına inanıyorum. Azim hocamıza Allahtan rahmet kendisi gibi mesleğinin erbabı sevgili eşi Firdevs hanıma ve oğlu Mehmet'e de başsağlığı diliyorum.

*"Tam yedi yıl
Diyarbakır'ın köylerinde
tek veya iki öğretmen olarak
19 yılı Antalya'da ilkokul
öğretmeni olarak tam 26 yıl
beş ay şerefle onurla görev
yaptım. Dünyaya birkez
daha gelme şansım olsa
yine bu mesleği seçerdim.
Bu istek içimde olduğu
için yine öğretmen olarak
açmış olduğum sürücü
kursumda bu arzumu
gerçekleştirdim."*

Kerim BOZDAĞ

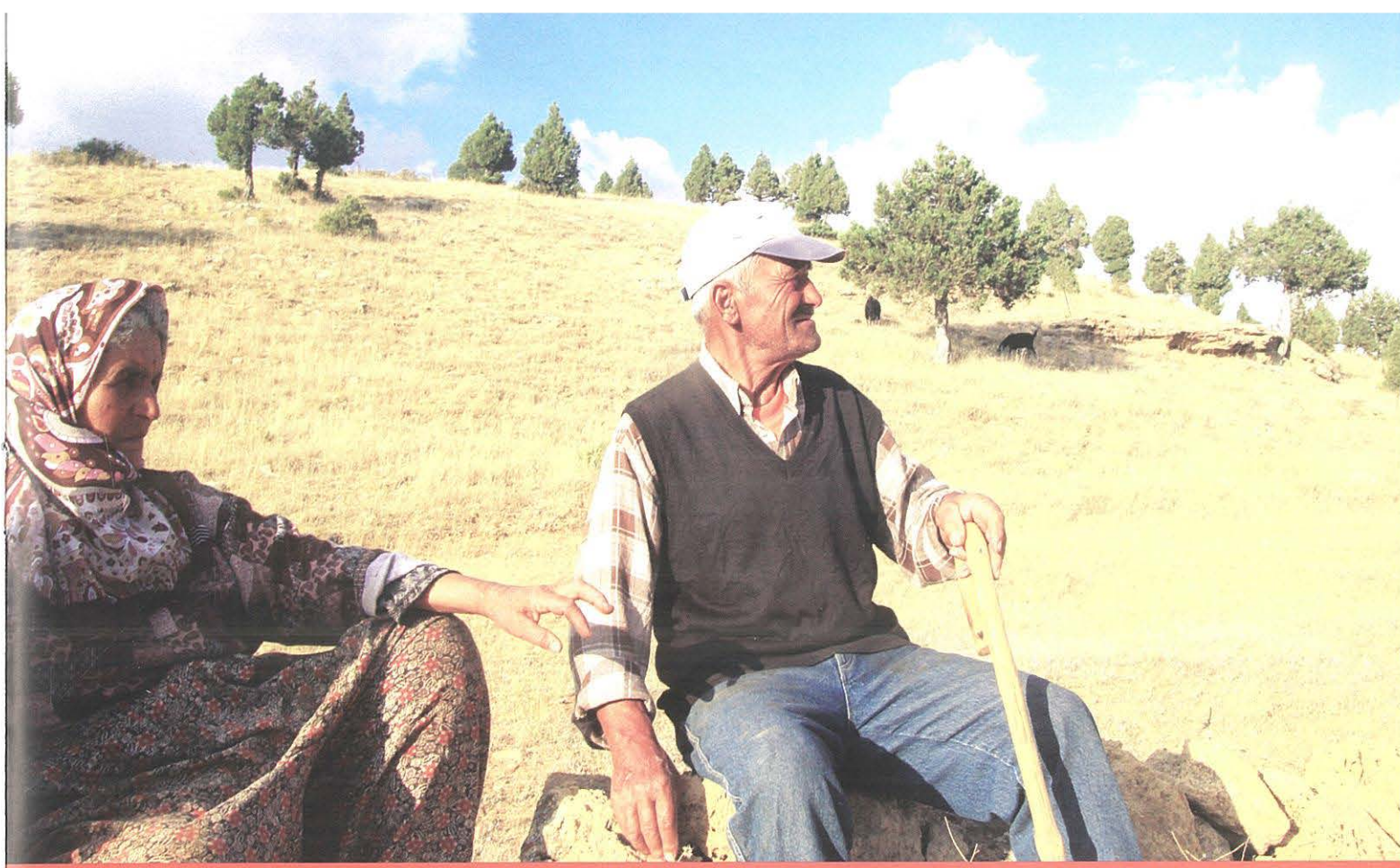
ERİDİ DAĞLARIN KARI

Dabaklık'ın gülü soldu. Emmim Hüseyin Bozdağ da vefat edenler kervanına katıldı. Haberini alır almaz sarsıldım. İçimdeki dağ göçtü gitti. Bir an ne yapacağımı ne söyleyeceğimi bilemedim. Sonra neden bilmiyorum. “Dağların karı eridi” dedim. Sürekli onu düşünerek bu cümleyi içimden gelen bir sesle kendi kendime öylece tekrarladım durdum... Köye gittiğimiz her zaman Dabaklık'a uğrar emmimi ziyaret ederdik. Orada gelincemle beraber mütevazı bir hayat yaşardı. Sonbaharda kar yere düşmeden yayladan inmez, ilkbaharla birlikte hemen dağlara çıkardı. Beslediği keçi ve koyunlar, baktığı diğer mallar onun yegâne eğlencesi gibiydi. İlk önce Fransa'ya gitmiş, daha sonrada kayını Dr. Yusuf Ayvat'ın isteği üzerine Almanya'ya geçmiş orada uzun yıllar çalışmıştı. Yurtdışından geldikten sonra köyde hayatına kaldığı yerden devam etmişti.

Emmin her zaman her yerde sadece doğrudan yana tavır almış ve ona göre de bir hayat sürmüştü. Küçüklüğümde Dabaklık'ta dizine öfke ile bir çan vurmuşum. Onu bana gülerek anlatırdı. Hiç unutmam, Ortaokula gittiğim ilk yılda (1974) Almanya'dan izin dönüşü taa okulumuza kadar gelerek beni ziyaret etmişti.

Çocuğuz, Çetmi'den başka yer görmemişiz... Taşkent ortaokulundayız. Canım emmim o zaman Almanyalardan benim yanıma kadar gelmiş gibi olmuştu.

Onun mert kişiliği her zaman hayatına ve ilişkilerine hükmetmiştir. Bu yüzden kimsenin etlisine sütlüsüne karışmaz, boş işler peşinde koşanlara, yanlış yaptığını bildiği insanlara değer vermezdi. Hepimizin üzerinde ilk bakışta pek belli olmayan derin bir etkisi vardı. O her zaman herşeyin

en iyisini yapardı. Dabaklık'ta kendi ustalığını göstererek Çelki yanında yaptığı ve uzun yıllar boyunca her oba salısında içinde oturduğu ev benim gözümde saray yavrusu gibiydi. Hâlâ da öyle. Yolu düşenlerin bakmasını öneririm. Oraya baktığınız zaman biraz ötede dönen yeldeğirmenin çıkardığı nağmeleri de duyabilirsiniz. Bütün bunlar emmim Hüseyin Bozdağ'ın iç dünyasındaki güzelliklerin izlerini taşır.

Son veda ziyaretine kardeşlerimle birlikte gitmiştik. Ama cenazesine yetişmek nasip olmadı. Dönüşte Dabaklık'a uğradık. Bu dağların çileli kadını, hiçbir zorluğa baş eğmeyen gelincemi ziyarete gittik. Her zamanki gibi evin önündeki ardıç ağacının altında oturduk. Gelin cem yine her zamanki gibi bize

süt yoğurt kaymak koydu. Çay ikram etti. Biraz ileride, taşın üzerinde emmimin şapkası öylece duruyordu. Emmim şapkasını bırakıp gitmişti.

Ruhu şad mekanı cennet olsun.

Çocuğuz, Çetmi'den başka yer görmemişiz... Taşkent ortaokulundayız. Canım emmim o zaman Almanyalardan benim yanıma kadar gelmiş gibi olmuştu.

Halis YAZICI

Dünya Yanıyor!

Yıllar önce rahmet-i rahmana giden zamanının en yaşlı kadını olan annemizden öğrendiğim bir olayı anlatacağım. İbret-i alem iki sülale arasına geçmiş olayın failerini biliyorum. Ama onları açıklamayacağım

İki sülaleye ait otluğun otunu yıllarca ortağından habersiz biçiyorlar. Otların derilme zamanı gelince mağdur edilen öbür sülale, "Bu yıl da bizim hakkımız." diyerek otları biçiyor. Tabi her zaman olduğu gibi otlar kurumaya bırakılıyor.

Ancak otlar kuruyunca karşı taraf onları bir araya getirip yakıyor. Otları yakılan taraftan

bir kadın beddua etmiş. **"Altından bir ateş tutuşsun, kedisiyle faresiyle eviniz bir yansın!"** demiş. Ve gün gelmiş o evde bir yangın olmuş. Alev göklere doğru yükselmiş. Duvar taşları dahi yanmış.

Zamanın büyüklerinden şimdiki Çıtlıkların atası Kerim Efendi bir evin terasında dua etmiş. Duanın sonunda **"ya Gani, ya Perverdigar, yetiş mahalle gidiyor"** diye ağlayarak haykırmış. Anında havada küçük bir bulut parçası bile yok iken birden gök gürlemesi ile birlikte şiddetli bir yağmur yağmaya başlamış. Seki dediğimiz mevkiden seller inerek doğru

yangının olduğu yere akmış. Yangın sönmüş.

Bunları niye yazdım? O zamanlar Allah dostları vardı da şimdi yok mu? Elbette vardır. Hiç mi Allah'a yalvaran olmadı? Elbette olmuştur. Tabi ki herkes gönlünce dua etti, ediyor...

Hüda'nın bize kastı yoktur. Kullukta noksanımız çoktur. Bu hatırayı çok değer verdiğim bir kardeşimizin isteğiyle yazdım. İbret almalıyız. Kul olmalıyız. "Kulluk nedir" bilmeliyiz vesellam.

Not: Mevzuyu anlatan kadın Ali Ustanın kızı, Halil Coşkun'un annesi Emine Coşkundur.

Kar | Ahmet Muhip Dıranas

*Kardır yağan üstümüze geceden,
Yağmurlu, karanlık bir düşünceden,
Ormanın uğultusuyla birlikte
Ve dörtnala, dümdüz bir mavilikte
Kar yağıyor üstümüze inceden*

*Sesin nerde kaldı, her günkü sesin,
Unutulmuş güzel şarkılar için
Bu kar gecesinde uzaktan, yoldan
Rüzgâr gibi tâ eski Anadolu'dan
Sesin nerde kaldı? Kar içindesin!*

*Ne sabahtır bu mavilik, ne akşam!
Uyandırmayın beni uyanamam.
Kaybolmuş sevdiklerimiz aşkına,
Allah aşkına, gök, deniz aşkına
Yağsın kar üstümüze buram buram*

*Buğulandıkça yüzü her aynanın
Beyaz dokusunda bu saf rüyanın
Göğe uzanır -tek, تنها- bir kâmiş
Sırf unutmak için, unutmak ey kış!
Büyük yalnızlığını dünyanın.*

Memiş BOZ

Kooperatif Başkan Yardımcısı

ÇETMİ TARIMSAL KALKINMA KOOPERATİFİ

Öncelikle tüm kooperatif üyelerimize ve çok değerli çetmili hemşehrilerimizi selamların en güzeli ile selamlıyorum:

Esselamünaleyküm

2020 yılında tarım hayvan ve orman bakanlığının Göksu Taşeli havzası KALKINMA projesi kapsamında %80 hibe destekli olarak verilen kültür mantarı üretme çadırlarına kooperatifimiz kendisi müracaat edemediği için kooperatif üyesi eşleri adına ÇKS belgesi olan 10 bayan kardeşimiz adına müracaat ettik.

Bunlardan 3 tanesi 60 yaş üstü olduğu için kurada elendi ve geri kalan 7 kişiye mantar

üretme çadırı çıkmış olup içimizdeki heyecanla işlemlere başladık seraların yerini tek kavak bölgesinde belediye adına tapulu olan yerden 10 yıllık noterden kiralama yaptık ve çalışmaya başladık.

Bu süreçte çadır çıkan değerli ablalarımızı en azından resmî işlemler için TAŞKENT ve HADİM e götürdük getirdik yaz gününde ineklerini bağlayıp bu çadırlar için çok eziyet çeken günlerini kooperatifimiz için feda eden ablalarımıza canı gönülden teşekkür ederiz.

Makinalar çalışmaya başladı alt yapı bir taraftan derken başta Taşkent belediye başkanımız sa-

yın Osman ARI bey olmak üzere il ve ilçe tarım müdürlerimiz ve değerli personellerine konya Büyükşehir belediye başkanımıza devlet su işleri il ve bölge müdürlerimize değerli personellerine bu tesisin faaliyete geçmesi için elini taşın altına koyan çok değerli kooperatif üyelerimize candan teşekkür ederiz.

Çadırlarımız şahıslar adına çıkmış olup işletme yetkisini kooperatifimize vermişlerdir.

Nihayetinde rabbimize hamdolsun 3 Aralık 2020 itibari ile ilk çadırın kompostu gelmiş olup heyecanla üretime başladık 15 gün gibi kısa bir sürede 7 çadırımıza 84 ton ekim yapılmış

oldu normalde çadırların kapasitesi 105 tondur ama teşvikten dolayı bir çadıra devletimiz % 80 hibenin içerisinde 12 ton kompost vermiştir.

İlk üretimimiz 15 Mart 2021 tarihinde bitmiştir toplamda 25 ton mantar üretilip satışı gerçekleşmiştir.

25 Mart 2021 tarihinde ikinci üretimimize tam kapasite başladık şuanda hasatlarımız devam etmektedir.

İlk üretimde kooperatifimizin Vatsap gurubundan değerli üyelerimizi imece usulü yardımı çağırdık ve kooperatifimizin maddi durumunun el verişsiz olması münasebetiyle çağrımızı dikkate alıp gelen üyelerimize kooperatifimizden ücret ödeme-

den ilk üretimi gerçekleştirdik bunun yanında orda ücretsiz çalışan üyelerimize ve eşlerine maddi destek veren çok değerli gönlü zengin üyelerimize çok teşekkür ederiz Allah onlardan razı olsun.

İlk üretimde ortalama 35-40 gün ücret almadan gelen gönüllü üyelerimize ikinci üretimde stopaj hariç 70₺ yevmiye ödenmesi konusunda karar aldık ve şuan çalışan üyelerimize günlük yevmiyelerini peşin ödemekteyiz.

Kooperatifte çalışma düzeni anasözleşmemiz gereği üye ve eşleri çalışabilir.

Şuanda çalışmak isteyen üyelerimizin çalışabilmesi için ilk üretimde 1 üyemiz kaç gün ücretsiz çalışmış ise o gün kadar ücretsiz gönül işi çalışarak günü dolunca yevmiye ödenmesine başlanacaktır bu seraların işletmesi çalışma koşulları alınan kararlarla netliğe kavuşmuştur.

İlk üretimde tarıma destek amaçlı belediye başkanımız ve kooperatif başkanımız sayın Osman ARI belediye işçilerimizden 2 personel görevlendirerek üretime destek vermiştir çok teşekkür ederiz.

Şuanda rabbime hamdolsun ikinci üretimde çalışan kardeş-

lerimize 26 bin lira yevmiye ödemesi yapılmıştır çalışmamız devam etmektedir

Bunun yanında kooperatif olarak bir üyemizi işe aldık çalışmaya başlamıştır

Çok sıkıntı sitresler çektik ama sonucu görünce şükürler olsun dedik bir üretimde çalışanlarımıza ortalama 40 bin lira gibi destek sağlanacaktır Buda demettir ki her üretimde ÇETMİ'mize nasipse 40 bin lira gibi sıcak para girişi yapılacaktır mesele de bu zaten.

Kooperatifimizin şuan itibari ile 110 üyesi vardır üyelerimize ve köyümüze bunun yanında diğer köylere de yapmış olduğumuz tüm ticari faaliyetlerden satış yapmaktayız ve gurur du-

yuyoruz Allah nice hizmetler yapmayı nasip etsin inşallah diyerek şunu belirtmek istiyorum.

Kooperatifimizin çadırlarda ve diğer vermiş olduğumuz hizmetlerde bu işleri kendi işi gibi görüp yardım eden çok değerli üyelerimize ve eşlerine canı gönülden teşekkür ederiz.

Nasip olursa bundan sonraki projelerimizi iştirare içinde yapalım diyoruz arazi şartları ve üretim alanlarımızın kısıtlı olmasıyla değerli üyelerimiz ve "ÇETMİLİ"lerin özverisi ile süt inekçiliği sahlep ekimi ve lavanta gibi projelerimiz var inşallah rabbim YAR ve YARDIMCIMIZ olur SELÂM ve DUA İle...

çocuk ve ağaç

Çocuk, çok sevdi ağacı...
Verirdi ona, her kış
Çiçekleri olaydı!

Ağaç, çok sevdi çocuğu...
Öperdi altın saçlarından
Dudakları olaydı!

Ve ona öptürmek için,
Eğilirdi yerlere kadar;
Yanakları olaydı!

Dökerdi önüne hepsini
Gümüştten, altından, sedeften
Oyuncakları olaydı!

Ve çocuk gittikten sonra,
Böyle kalır mıydı ağaç?
Ne olurdu onun da
Bacakları olaydı,
Ayakları olaydı!

Arif Nihat Asya

Dr. Ali ÖZEL

RÜYAMDAKİ KÖYÜM: ÇETMİ

1954'lü yıllar...

Mehmet Ünal'la (GÖBÜT) yaylalarımızı dolaşıp, gezmeye karar verdik. Haşlanmış 20 tane yumurta, yine haşlanmış patatesler ve saç böreğinden ibaret azıklarımızı torbaya doldurup, çarıklarımızı da giyip, erkenden yollara düştük. Vakit yetmediği için GÜNEY PINAR tarafına gidemesek de, mümkün olduğunca dolaşıp, akşam karanlığında köye geldik, hiç yorgunluk duymamıştık.

Sonraki yıllarda, aynı geziyi tekrarlamak istedik ise de bir türlü denk getiremedik. Şimdilerde ise Mehmet rahatsız, ben de ondan ferlice değilim; önemli olan ise yürüyerek, tadını çıkararak gezmekti.

Mehmet Ünal

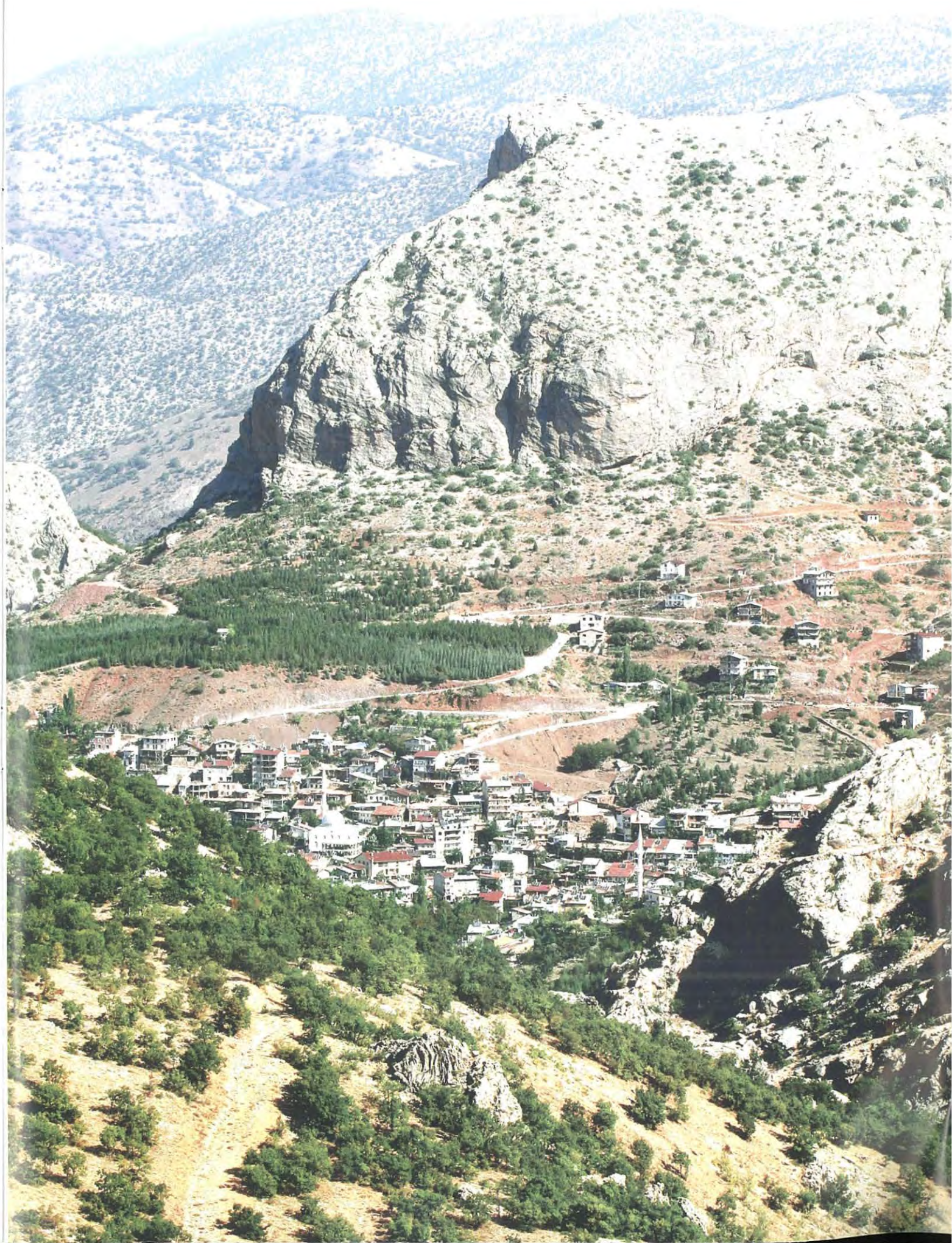
Neyse ki bilinçaltını zorlayan heves rüyalarımızda gerçekleşti;

Ve yine arkadaşım ile yollardayız. Şimdi olmayan kahvenin önünden yola çıktık, ÖTEBELENİ, DEĞİRMENÖNÜ, DEĞİRMEN KÖPRÜSÜ, KATIRCA MUĞARI, SULUCA GÖZ, MİLLET BAHÇESİ derken ÇATALARIK'a geldik. Gelirken İlkılık boştu, Bolay değirmeni ni göremedik, İKİZ İBRAHİM büyüğümüz de ses vermemişti; belli ki AHRET ALEMİNE GÖÇENLERDENDİ.

ESKİ MEZARLIK'ta bir tanışa rastlamadık, ÇAMURCAK kupkuraktı, BOLAY KOYAĞI şose olmuştu, ilk yüzmeyi öğrendiğimiz GÜMBÜRDEVİK taş yığını idi.

ARIK YOL, ASARCIK KÖPRÜSÜ, YAZAĞARASINDAN geçerek, KEKİRCEK kayasına geldik. Oradan köyümüzü derinlemesine, BOLAY köyünü diklemesine, ASAR'ı, KAYA BAŞINI, ÇAŞIR KISIĞINI, ASARCIĞI paralel açıdan seyreyledik. ASARCIK'TA ne Köse Mustafa'sından, ne Ebiş Alısı'ndan, ne de diğer büyüklerimizden ses seda yoktu; demek onlar da göçe katılıp gitmişlerdi. DAMLALACAKTAN çip-çip seslerinin gelmesi hoştu.

DURAN'ın harmanını geçip, DEVE KAYASI'na geldik. Çeşme yine kendi halinde idi, coşkulu değildi ve teknesi değişmişti ama suyu ılaçtı, dermandı. O bölgedeki tanıdıklardan da ses yoktu; belli ki göçteler.

KAPAĞZI'NIN virajları aynıydı; hemen ilerideki KAR-TAHMET gediğine geldik; tepesine çıkıp AYİBOĞAZI'na bakıp ünledik. Ne AYVADALISINDAN, ne oğulları Mehmet-Mustafa ağabeylerden ve tanıdıklardan çıt oktu; kervana katılmış olmalı idiler.

SIĞINÇUKURUNDA yaylalık vasfı kalmamıştı, damlar virandı. NOHUT ALANISARP YOL üzerinden AŞAĞI DİKMENE vardık; orası da bir hoştu, virandı.

OLUK ÖNÜNE geçtik. Oluk yine coşkulu harlıyordu. Orada da her zaman namaz kılariken gördüğüm Tıkır Cafer'den, Kuru Mustafa'dan, Dana Halil Dayı'dan ve nice canlarımızdan ses seda yoktu. Göç onları da alıp götürmüştü.

Şimdi İT DERESİ'ndeyiz. Bu dere, köyümüzün önünden akan derenin gerisidir; Bolay'la bizim aramızdaki sınırdır. Orada öküz otlatmak yüzünden Bolay'lı Hakkı ile dövüştüğümüz günleri hatırladım.

EDİLHAN üzerinden MANDIRADAYIZ. Burası ÇAKILLI YAYLASI'nın bir bölümüdür. Burada kurtlar, bir keçimizi paralamışlardı; bunun için ANAMLA, EBEMİN günlerce ağlaştıklarını hatırladım.

ÇAKILLI ÇAYIRI'ndayız. ÇAYIR keyifsizdi. Ne Topal ağabeyin yanık sesi yankılanıyordu, ne KAVGALI ALİ, ne oğulları ve ne de Çıtlık İbrahim dayılardan ses vardı. Göç onları da alıp götürmüştü.

Çayır'dan KELEBOYNU'na çıktık. Burası aynı zamanda binlerce gerileri, tarihi hatırlatan bir yerdi, kalesi vardı. Burada altı harman bir aradaydık. Komşu değil, kardeşlik; işleri işimiz, tasaları tasamızıydı. Ama artık örendi, sessiz sedasızdı. Ne İsabakı Ali ve Ahmet'ten, ne Gölükçü dayı ile Halil'den, ne büyük ve küçük Bakiler ile GÖBÜT dayıdan ve Hasan Ağabey'den ses vardı. Onlar da kervandaydılar. Örenlerinden gavur parası aradığımız kale ile vedalaşıp, KÖPEKBOĞAZI'NA gittik. GÖMÜLDÜRÜM'E geçmeyip, TOPAKTAŞ'A döndük.

TOPAKTAŞ'la iyi tanışırız. Dört-beş yaşlarında olmalıyım; tüm oba halkı, bir BOZ AYIYI taşlarla linç edip öldürmüşlerdi bu taşın dibinde. Ayının son nefesindeki çaresizliği hiç aklımdan çıkmamıştı.

YÖRÜK PINARI'na giderken, SİNEK EĞRİĞE baktım. Ne Eyup Dayı ile oğulları Hüseyin-Kerim-Mustafa'dan, ne Yörük dostumuz-büyüğümüz HACI FİLİZ'den ses vardı; göçün gözü kör olsundu.

Yörük Pınarı, Çakıllı yaylamızın sembolü gibidir. İddiasız ve kibirsizdir, suyu şifa ve dertlere dermandır. Kışın ılık, yazın ise buz gibidir.

Şimdi de ÇAMURALAN'ın yaylasındayız ve fakat yaylalık kalmışsa, tüm damlar ören olmuş; yalnız bahçelik ve havarlıkların oluşmasına sevinдик. AĞEĞRİK'tenr geçip, EBEBELENI'ndeyiz. Ora-

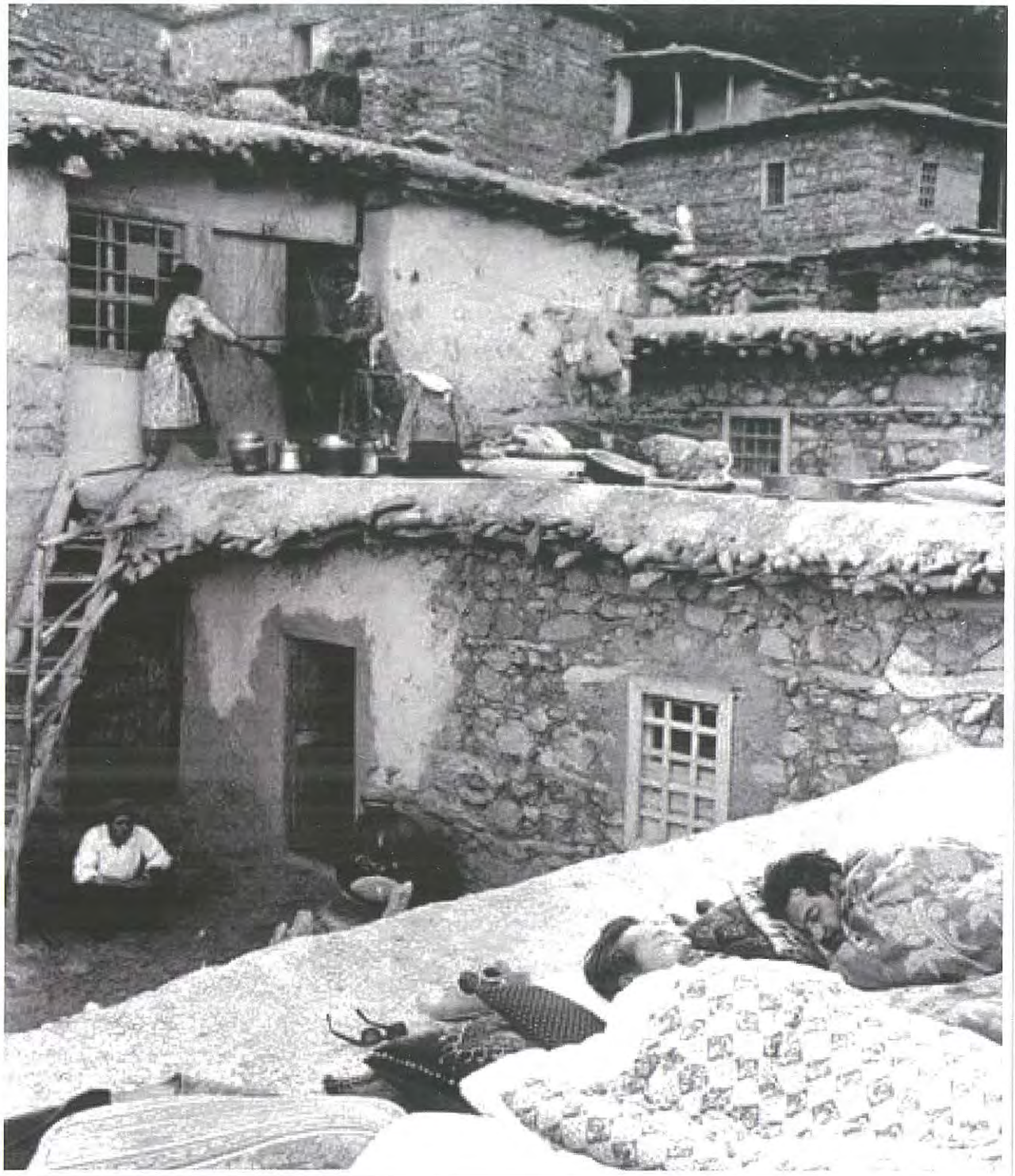
dan GEVENLİ ÇUKUR'a ÖKÜZ KORUSU'na, YARIŞ ALANI'na, YÖRÜK KARISI ile DEVETABANI'na, DİKMENDEDESİ'ne selam gönderip, YUKARI AKMUĞAR'a geldik. Oradaki damımız yoktu, her yer örendi; dallarına salıncak kurup salındığımız Ardıc ağaçları ile tokalaşıp KAYNARMUĞAR'A geçtik.

KAYNARMUĞAR aynı zamanda piknik yerlerimizdendir, söğütler arasından delicesine fişkıran sularımız vardı. Şimdi düzen değişmiş, bazı binalar yapılmış, içimize sinmedi. Yine piknik yerlerimizden GÜMBÜRDEVİK, derin olmayan inimsi bir yerdi. Derininden yırtınırcasına coşkun su uğultuları gelirdi, nereye aktığını bilmezdik. Girişindeki DELİ ELMA ile iyi tanışmıştık, şimdi yoktu.

KELLER KOYAĞI'Nndan, AŞAĞI AKPINAR'a indik. Orası da diğer yaylalarımız gibiydi; yayla demek için bin şahit lazımdı. Pekmez toprağı aldığımız yamaçlarla selamlaşıp, KARGA DÜZÜ'ne geçtik.

ORASI da diğer yerlerimiz gibi idi. Yer yer yazlık evlere rastlamıştık, davar sürüleri de görmüştük; sevindirici idi.

ŞİMDİ DE MUSA GÖLÜ'NDEYİZ. İki-üç mevsim yaylaladığımız yerdi. Orada da damımızı bulamadım, harap-turaptı. GÖLDE su yoktu, gölün etrafındaki yamaçlardan MAL-LARIMIZA yedirmek için

KEVEN söktüğümüz günleri hatırladım. MUSA GÖLÜ'NE varmışken, YANIK GÜNEY'E, ANIRCAĞ'A, GÖGELEN ÇALI'NA, KARGALIK VE TABAKLIĞA selam etmeyi unutmadık. KÖSÜRELİK'LE pek tanış değildik, selam verip KEMİKLİ ESİĞE döndük.

KEMİKLİ ESİK'ten, AHMADIL'ı selamladıktan sonra TANDIR ÇUKURU, MAŞADALANI derken GÜNEY MUĞURDAYIZ. Burası esas yaylamızdı. Onca büyüklerimizden, ARKADAŞ, AHBAP ve tanışlardan bir ses seda burada da yoktu; hepsi GÖÇÜN PEŞİNE

TAKILIP ÇEKİP GİTMİŞLERDİ. ELMALI MUĞAR(pınar) bu yaylanın sembolü idi; mızımız akardı fakat suyu şeker-şerbet, baldı. Şimdilerde bakımsızlıktan iyice MIZMIZLAŞMIŞTI.

(GÜNEY MUĞARDAYIZ; 13,14 yaşlarında olmalıyım. Eşeği alıp oduna gittim.

Kupkuru bir meşe ağacını tam devirmek üzere iken, balta sağ ayağımın bacak kısmına sapından çıkıp saplandı. Kemikte 3 cm. yara açıldı, yetmedi aynı gün eşek tekme atarak üst dudagımı paçalamıştı. Harlayan kanamaları, dayanmaya çalıştığım ağırları, kan-revan içinde kalışımı, obadaki telaşı, anamın ayılıp bayılışını hatırladım)

GÜNEY MUĞAR'DAN, PELİTLİ ALANA, ÇAKIL DEREEYE, ÇANLANA, KARLIĞA, BOZDAĞA, KANDAKLARA selam yollayıp, YELLİ BELE geçtik. Orası epey değişmişti. Havarlıklar, bahçelikler vardı; evler yapılmıştı. Haceli ve Gizir Emmimlerle, diğer tanışları aradım; zalim göç dalgası onları da peşine takmıştı.

ŞİMDİ, VELİEFENDİ, GÖLÇÜK, HOCANIN DAŞI üzerinden geçtik ve İKİZ OLUKTA'YIZ. İKİZOLUK ve İNÖNÜ civarları çok değişmişti; bahçeler oluşturulmuştu ve bunlar iyi gelişmelerdi. ULUHAFTI, BOĞATEPESİ, MAHREM SEKİYİ, YATAK ÇUKURU ile DİLYARAN VE YAZLIGAYASI

ile selamlaştıktan sonra AMBAR KAYASI'NA GELDİK.

Ambar Kaya'nın tepesine çıkıp etrafı seyre daldık. DARIÖZÜ'NDEN itibaren, KORUYAKA'NIN tümünü, BOLAY KÖYÜNÜ, HOROZLU'YU, GÖKSEKİ'Yİ, TÜM BAHÇE ARALARINI, BOLAY ALANINI, ÇALIÇI'Nİ, GÖCEK BÜKÜ'NÜ, YÜZMEYİ ÖĞRENDİĞİMİZ ÇİLEK BÖĞETİ VE YOKA DERE'Yİ, EKİNLİK, İNCEBÜK, ÇİNGİR, KARABAYIR ve TÜM KUZAN YAKAMIZI, ASIRLIK LADİN AĞAÇLARIMIZI, KİREÇ ÇUKURU'NU, AÇÖLDÜREN VE EĞRİ ARMUDU seyrettikten sonra yola devam edip, KOYUN YOLUNU, SEKİ ORMANINI, bir baştan bir başa çıtlık sıyrıp, sumak yolduğumuz SEKİMİZİ, DOĞRU YOL'u, GEBE ve KIZIL KAYALAR'ı, KIZIL KAYA'NIN DİBİNİ, GEDİK'i, KATRAN GEDİĞİ'ni seyreyledik.

(BAŞTAN BERİ HEP "SEYRELEYİP- SELAM VERDİK" DEYİP DURDUK. Taşı-toprağı, ağacı, çalı-çırpsı ile ezelden

tanışız. Oralar, yalın ayak ya da kaplı ayak izlerimizle mühür bastığımız yerlerdir)

Şimdi EŞEK YATAĞI üzerinden geldiğimiz KAVAKLI MUĞAR'DAYIZ. Kavaklı Muğar ile TEK KAVAK arasında epey değişikliklerin olduğunu gördük. TOPÇU'NUN Musluğu'nu ara ki bulasın.

TEPECİK'İ geçerek MEZARLIĞA geldik. BURASI atalarımızın, ana ve babalarımızın, akrabalarımızın, arkadaş-dost ve ahbablarımızın, büyük-lerimizin mekanı; ÖZÜMÜZ ve YÜREĞİMİZİN attığı yerd. Tek tek dolaşıp gönülden gönüle dertleşmek isterdik. FATİHALAR okurken uykudan uyandık. Aslında köyümüzü ev ev, sokak sokak dolaşmak isterdik...

NOT:

Değerli ÇETMİLİ arkadaşlarım-kardeşlerim, Ben en az elli yıldan beri bahsettiğim hayali güzergah-tan geçmedim. Mutlaka unutup, hatırlayamadığım ya da yanlış hatırladığım yerler vardır. Lütfen doğrularını yazalım, beraber öğrenip gerçeği bilelim, haberleşelim.

Selam ve sevgilerimle...

Fotoğraf: Mehmet ZENGİN

Geçmiş Zaman...

Sol başta bulunan zat Dede Mehmet Bozdemir rahmetlidir.

ÇOCUK

Necip Fazıl KISAKÜREK

Annesi gül koklasa, ağzı gül kokan çocuk;
Ağaç içinde ağaç geliştiren tomurcuk...

Çocukta, uçurtmayla göğe çıkmaya gayret;
Karıncaya göz atsa 'niçin, nasıl?' ve hayret...

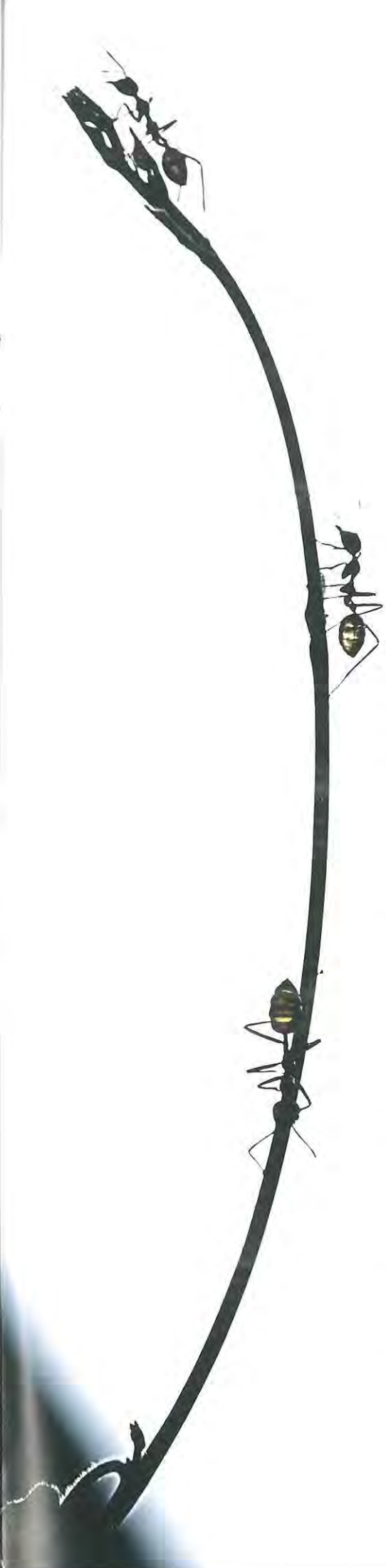
Fatihlik nimetinden yüzü bir nurlu mühür;
Biz akıl tutsağınız, çocuktur ki asıl hür.

Allah diyor ki: 'Geçti gazabımı rahmetim!'
Bir merhamet heykeli mahzun bakışlı yetim...

Bugün ağla çocuğum, yarın ağlayamazsın!
Şimdi anladığınızı, sonra anlayamazsın!

İnsanlık zincirinin ebediyet halkası;
Çocukların kalbinde işler zaman rakkası...

Ayşe YILMAZ

KARINCANIN FETVASI

Kıssanın ağırlığı düştüğü zaman kalemime, doğrucası kaleminden önce yüreğime, ince bir çaresizlikle düşünüp, nasıl yazarım diye sitem etmeden başlamıyorum yazmaya. Başlamak fiilini hiç bu kadar geciktirdiğimi, yazmaya başlamanın ise böylesine zor olduğunu görmemiştım daha önce. Cahilliktendir deyip nefsimi yermesem de, yazmanın vebali hükmünce bu kadarına cüret etmediğimden olacak, şüpheye düşmüştüm bu kez.

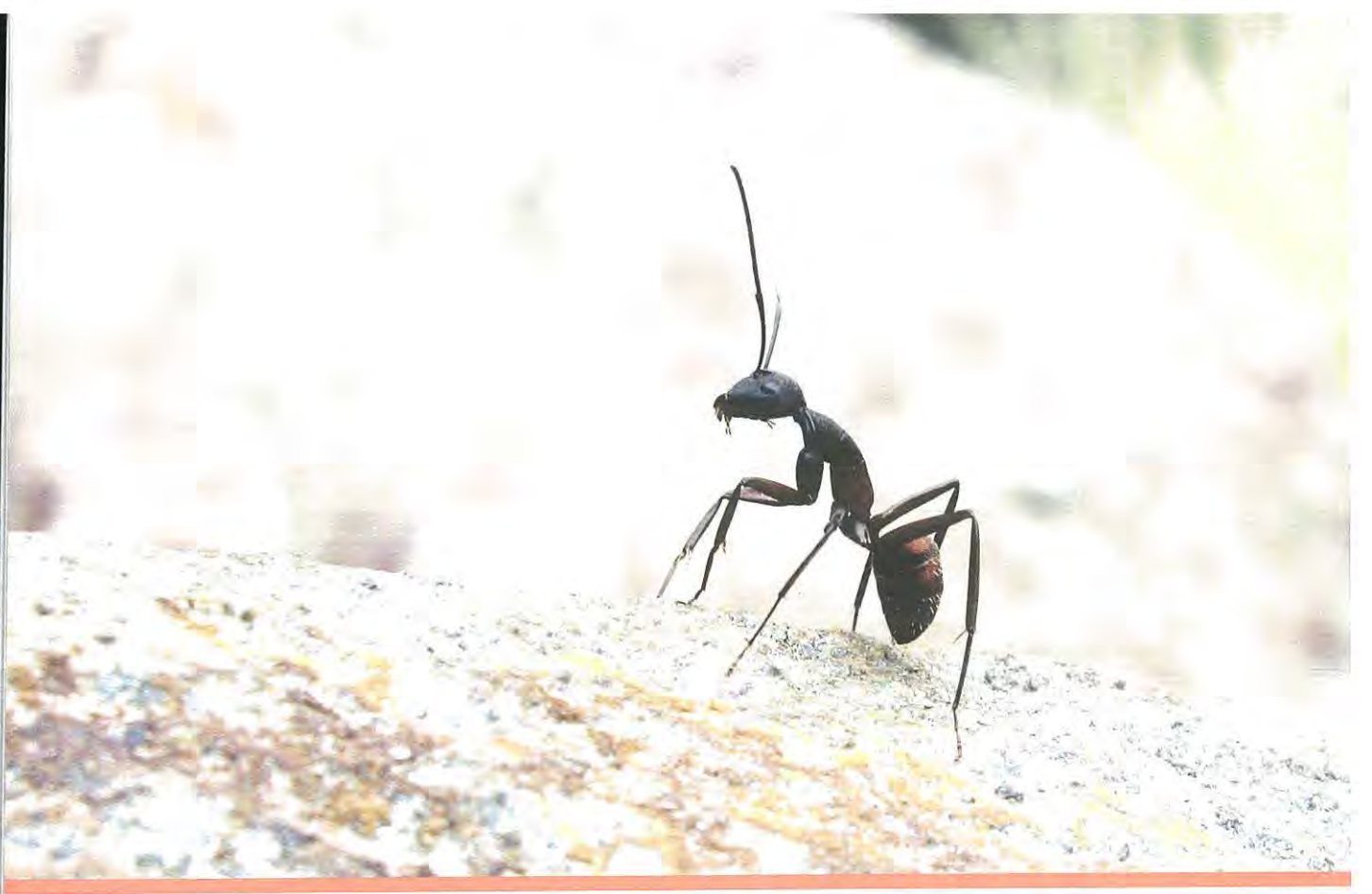
Mevzubahis olan kıssanın başkışisi, I. Süleyman olarak kalmayıp isminin başına hem Kanuni hem de Sultan diye iki ezanlık daha ad koyduran; bile isteye olmasa da böyle bilinip tanınan, sultanlar sultanı Süleyman Han'dı. Kıtalara hükmeden, okyanuslar titreten, ordular yöneten hükümdar. Sadece bir başı var iken başlar eğdiren, azametinden çok namı olan, fakat bilinenden fazla bilinmezlikten gelen bir tevazu sahibi. O denli çok şey varken anlatmaya, hünkârı yazmayı bırakıp nasıl geçeceğim diye düşün-

yorum fetvanın karşı safına. Karşı safta başka bir dilde yahut lehçedeki karşılığını bile bilmediğim usumda tek bir isimle yer edinmiş olan karınca vardı. Özel bir ismin büyük harfle yazılması koşuluna bile sahip olmayan, yani ki o kadar sıradan, o kadar küçük olan karınca.

Kanuni Sultan Süleyman ve karınca...

Anlatacaklarımın uzunluktan değilse de öneminden olacak, girizgâhı kısa tutuyorum. Pek çok anlatıcının teferuatı hakkında muallâkta kaldığı ama yaşanmışlığına kesinlik getirilen bu olayın ilk cümle kâpısını arıyorum.

Hint ipeği, Bağdat kadifesi işli kumaşlardan bir otağ yükselmekte savaş mahallinde. Özellikle olduğu belirtilmese de özenilmiş oluşundan anlaşılıyordu ayrıcalıklı birine kurulduğu. Ayrıcalığın nefiste olmasa da isimde kaldığı ve her ismin sıfatı hükmünce itibar kazandığı dönemde, belki de yüzyılın en itibarlı ismine, Sultan Süleyman Han'a kurulmuştu bu çadır.

Çadırın içinde yürüyen heybetli ayakların, yere sert devinimlerle inip kalkmasından, adım denilmez buna, toprağı dövmesinden, henüz verilmemiş olan hükümlerinin ne denli ürkütücü olduğu anlaşılıyordu. Uzun bir boydan, geniş bir omuzdan, heybetten, yerleri süpüren kaftandan değil ise de, kehribar taşlı tespihi oynatan işaret parmağının ikazından, dudaklarından çıkacak ferman hükmünden korkulurdu. Ömür Allah'tan; ferman padişah'tan idi. Ömrü veren ve alacak olan kadar, garip ki ferman sahibinden de korkuluyordu.

Korku, en çok da bütün mahlûkata zarar verme yetisi yoksa bile, cüreti olan insanoğluna yakışıyordu. Çünkü cezası ölçüsünde hesap verecek olan yalnızca yine oydu. Bu nizam hiç değişmemek ve bozulma-

mak üzere kuruluydu. Evrendeki akıl almaz nizam ve intizamın asıl kurucusu hiç şüphe yok ki Süleyman'ı hükümdar, karıncayı da ona musallat eden Allah idi.

Tarihçiler onun devrini iyimser ya da değil olarak anlatırken, anlatmakla yetinmeyip yaşarken, adına hiç yoktan Kanuni denilmedi kulun. Onun kanunları ile yaşarken koca bir coğrafya, sultanın da asıl kanun koyanın hükmünden korktuğu vardı. Bu yüzdendi belki de, her emrini fetvaya dayandırması.

Tam da burada başlıyordu işte karıncanın kıssası. Yeryüzünde başka ağaç, dadanacak başka otağ kalmamış da sultanın otağ direğine ağmış değillerdi. Hikmet sahibinin bilmekten öte ölçmek istediği vardı belli ki. Yeryüzünde hüküm sürenin

merhameti ve bu merhametin inceliği ölçülecekti. Diyeceğim, imtihan çetindi. Ama imtihana tutulan da yalnızca sıradan bir isme değil, isminden önce hem Kanuni hem de Sultan sıfatına beden olmuştu.

Rahlenin üzerinde duran, hokka, kamsı, ışığı titremekte olan mum ve bir de ferman yazılacak olan kâğıt şahitti. Karınca sultan otağına saldırıp zararı dokunduğunda izin alınmadan karar verilmemiş, izin sahibi de şeyhülislamdan aşağı tutulmamıştı.

Süleyman'ın muhteşem oluşu, elbette ki bir tek dünyada iken böylesi kusursuz bir nizam sultanlık edip, Kanuni oluşundan beri gelmiyordu. Adı hürmetle anılan bir şairdi o. Mahlası, Muhibbi; yeteneği, ser üstatların övgü ile söz edeceği

kadar büyük. Belki de bu yüzden ki iznin bile vezine sığması, şiir ölçüsünce güzelleşmesi.

“Otağımın direğini karıncalar sarınca,

Bir mahsuru olur mu karıncayı kırınca?”

Dönemin şeyhülislamı Ebussuud efendiye tez elden yollatır bu sorgu sual pusulasını. Haber gelmeden de ne emir ne ziyan izni verir karıncaların bertaraf edilmesi için. Doğrusu bu ne çetin bir hesaptı ki karıncanın vebali hükmünce düşündürüyordu insanı. Varlık ile yokluk arasında bir isim var iken yalnızca ve en çok da isimden hesap sorulacakken sona ulaşılacak yerde, hesabın kuldan olacağı kadar karıncadan da olacağına inanan Süleyman, belki de bu yüzden Muh-teşem olmuştu.

Savaşın seyri sürmekte ve bin türlü meşgale sultanın aklını meşgul etmekteyken, kesin bir çözüm arayışına hemen girmek yerine gelecek cevabın muhkemliğine sığınır Kanuni. Şeyhülislamın cevabı ise benzer bir kesinlik ve incelikte gelir.

“Yarın Hakk’ın divanına varınca,

Süleyman’dan hakkın alır karınca.”

Buradan anlaşılması gereken şey ne yasaktır ne de cevaz. Ne izin verilmiştir karıncaların yok edilmesine ne de yasak kılınmıştır. Elbette ki, zarar durumunda olurlu bir çıkar yol aramak gerekir, durum o ki çözüm helâldir. Ama ille de verilecek hesabı vardır. Herkesçe bildiği gibi de malum değil midir ki, helâle hesap vardır; harama azap!

Yazacaklarımın sonuna gelmiştim belki de bu kıssada. Ama muhayyilemde canlanıyordu aslında hiç görmemiş olduğum anların mecazı. Cevabı okuyan Süleyman’ın yüzündeki tebesüm, karıncaları kırmak yerine çadırın yerini değiştirtmesi, bu kıssanın yılarca karıncanın adıyla anlatıla gelmesi ne güzeldi.

Ceddimden olan bir sultanın ahlâkının böyle ince bir kıstas ile hesaplanması, sabır çetin olsa da sabrı verenin azametinin ölçülemeyecek kadar büyük olması. Bedenin saltanatı bir ömürlüktü dünyada, ismin saltanatı çok daha uzun. Vesile, binlercesine bile teklik ismi reva kılınmış, karıncalar değil de “karınca” denmiş olan mahlûk iken, ismin saltanatının asırlar sonra bile sürmesi ne güzel.

Son Arzuhal

Elaziz tımarhanesinde 1965 yılında yaşamını yitiren bir velinin yazmış olduğu dilekçedir ... (ortadaki kişi olduğu rivâyet olunuyor)

“Ben dünya Kürresi, Türkiye karyesi ve Urfa Köyünden, (El-Aziz --Elazığ) Tımarhanesi (Akıl ve Ruh Sağlığı Hastanesi) sakinlerinden; İsmi önemsiz, cismi değersiz, çaresiz ve kimsesiz bir abdi acizin, ahir deminde misafiri Azrail’i beklerken, Başhekimlik üzerinden Hâkimler

Hakimi’nin dergâhı Uluhiyetine son arzuhalimdir:

Ben gam (dertlilik) deryasında, fakirlik vatanında, horluk ve rezillik kaftanında PADİŞAH yapılmışım.

Meyvalardan dağdağana, çalgılardan ney-kemana kapılmışım... Benim yatağım akasya dikeninden, yorganım kirpi derisinden farksızdır. Kalbim Ayızman’ın (Hitlerin işkenceci Nazi Komutanı) fırını, ve sahra-nın çöl fırtınasıdır

Abdurrahim KARAKOÇ

İNCİNMESİN

Gölgesinde otur amma
Yaprak senden incinmesin.
Temizlen de gir mezara
Toprak senden incinmesin.

Yollar uzun, yollar ince
Yol kısalır aşk gelince
Yat kurban ol İsmailce
Bıçak senden incinmesin.

Burdayım de ararlarsa
Doğru söyle sorarlarsa
Tabutuna sararlarsa
Bayrak senden incinmesin.

İl göçsün göçtüğün vakit
Yol yansın geçtiğin vakit
Suyundan içtiğin vakit
Kaynak senden incinmesin.

Toz konmasın sakın sana
Hakkı geçer halkın sana
Gücenmesin yakın sana
Uzak senden incinmesin.

KEMAL CAFE

Çetmi'de Size Layık Lezzetler Sunar...

Kemal Eski | 0538 308 2452

Hakan Erkek Kuaförü Çetmi'de hizmetinizde

★★★★★ **HAKAN** ★★★★★
ERKEK KUAFÖRÜ

Hakan Çamurcu

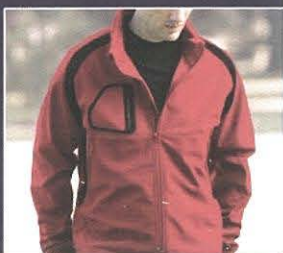
0549 393 2629

MILITARY FABRICS

POLICE FABRICS

SOFTSHELL FABRICS

WORKWEAR FABRICS

SPORTSWEAR FABRICS

*Producing
for
the world
Since 1985*

Bayram

Bobinaj & Makina

Kalitede Güven, Sektörde Lider

*Kaporta
göçük çekirme
makinası ve mini
(ev tipi) akü şarj cihazı...*

AHMET BAYRAM

0532 6153848

HASAN BAYRAM

0506 0509757

Ateşbazveli Mah. Yazıcı Sk. No 43 (Tel: 0332 321 00 45) Meram | KONYA

BAY-MAK

BAYRAM MAKİNA

sadece kalite üretir

El açma kıvamında standart çıkarabileceğiniz
yufkalar

Full otomatik
yeni nesil
son teknoloji
Yufka Açma
Makinası

Sami BAYRAM
0532 493 45 28

Musa BAYRAM
0506 591 65 22

www.facebook.com/bayram.makina.3

Ateşbazveli Mahallesi Demircan Sokak No:17 Meram / KONYA

izOTEX®
Waterproofing Membranes

Waterproofing Membranes
For
Wet Areas
Bathrooms

www.izotex.com

EN